

PAVLEKI

List učenika Osnovne škole Pavleka Miškine, Zagreb
Školska godina 2018./2019.

Tema broja: Pravila

ŠKOLA SRETNOG LICA – PAVLEKICA!

RIJEČ RAVNATELJICE

Dragi učenici, roditelji, učitelji i prijatelji naše škole!

Kako bismo vrijeme provedeno u školi učinili zanimljivijim, i ove smo godine uveli mnoge nove izvannastavne aktivnosti, uredili kutke po školi za ugodno provođenje vremena.

Razgovarajući s učenicima i roditeljima, čini se da smo na dobrom putu.

Školska godina je pri kraju. Čestitam svima na marljivosti i trudu. Razvijala su se nova prijateljstva i ljubavi, učilo se, prezentiralo, pomagalo drugima.

Ljeto je na vratima, a to znači i kraj ove školske godine.

Svima želim ugodan i bezbrižan ljetni odmor i vidimo se 9. rujna!

Vaša ravnateljica

Roko Čejvan i Vita Zvonar, 1.d

Školski list učenika Osnovne škole Pavleka Miškine

Školska godina 2018./2019.

Adresa: Sveti Duh 24, Zagreb

e-mail: pavlekica@os-pmiskina-zg.skole.hr

Redakcija:

Uredništvo: Marica Kožul Šimunčić, prof., voditeljica novinarske skupine viših razreda, Danijela Ćurić, diplomirana učiteljica razredne nastave, voditeljica novinarske skupine nižih razreda

Novinari: Stipe Ivan Dujmović 6.c, Stela Đogić 6.c, Katarina Perić 6.c, Marta Demo 6.c, Ema Marsenić 6.c, Maria Šolje 6.c, Niko Fak 6.c, Petra Šnidarić 8.a, Noa Šešo 8.a, Helena Vazdar 8.a

Grafičko oblikovanje: Marija Klokočar, magistra primarnog obrazovanja

Stručni suradnici: Ivana Plejić Pech, prof., Natalija Stipetić Čus, prof.

Naslovnica: Maja Sofija Grbin 8.b

Zadnja stranica: Dolazak Hrvata, učenici 4.d razreda Katarina Naglič, Tomislav Živković, Marta Pavić

Ivan Leko, 4.d

SADRŽAJ:

Uvodnik	2
Natjecanja 2018./2019.	4
Tema broja: PRAVILA	8
Slijedite svoje snove	20
Gabrijel Kokot, glumac iz Pavlekice	21
LiDraNo	22
Novosti u Pavlekici	26
Internet	30
Naši osmaši	34
Koje zanimanje odabrati	38
Osmaši na prekretnici	40
Iz pera naših učenika	42
Maraton priča	51
Prolazi li vrijeme leksikona?	52
Enigmatika	53

O PAVLEKIMA

Školski list „Pavleki“ izlazi već duuuugi niz godina. Napisani su brojni radovi o svemu i svačemu. Autori su mnogi od nas i prije nas. Raduje nas što i dalje čitate radove koje vrijedno uređuje skupina novinara naše Pavlekice pod budnim okom profesorice Kožul Šimunčić i učiteljice Čurić. Trudimo se biti što bolji iz godine u godinu i time ispuniti očekivanja koja nam namećete.

Šeste razrede zapitali smo kako im se sviđa ono što vide na stranicama Pavleka i što bi htjeli vidjeti, tj.čitati. Slijede najučestaliji odgovori, (anketa je anonimna).

Što ti se sviđa u školskom listu?

„Sviđa mi se gledati učeničke radove, pogotovo radove mog razreda. Sviđa mi se gledati i kako je škola izgledala prije.“

„Ankete.“

„Sviđaju mi se vicevi, zagonetke i fotografije profesora.“

„Sviđa mi se što je slikovit, a naslovnica i zadnja stranica uvijek budu posebno lijepa.“

„Razgovori s profesorima i učenički radovi.“

„Zagonetke, intervjui i informacije o školi.“

„Zanimljive priče o učenicima i sviđaju mi se slike učenika s karnevala.“

Što bi dodao/la?

„Dodala bih da u svakom broju budu fotografije profesora te godine.“

„Dodao bih više razgovora s učenicima.“

„Htjela bih da ima više križaljki, zagonetaka, rebusa i osmosmjerki.“

„Dodala bih stripove.“

Mi ćemo se i dalje truditi biti dobri, ispunjavati očekivanja. Sve učenike Pavlekice, koji žele i koji misle da nam mogu pomoći u stvaranju školskog lista, pozivamo da nam se pridruže već sljedeće školske godine. Pronaći nas možete u učionici hrvatskoga jezika, broj 117.

Stipe Ivan Dujmović, 6.c

NATJECANJA 2018./2019.

DRŽAVNA NATJECANJA

Ime i prezime učenika	Ime i prezime mentora	Predmet	Osvojeno mjesto
Mauro Kritovac, 5.c	Karlo Markić, prof.	Matematika	3.
Mauro Kritovac, 5.c	Petar Bešlić, prof.	Geografija	7.
Ivan Badrov, 8.c	Nadica Kunštek, prof.	Informatika	6.

DRŽAVNA SMOTRA PROJEKATA S PODRUČJA GRAĐANSKOGA ODGOJA I OBRAZOVANJA

Mentor: Natalija Stipetić Čus, prof.

Učenici: Jerko Bronić, 8.b, Magda Mudrinić, 8.a, Deša Radoš, 8.b, Fran Tretinjak, 8.b

VJERONAUČNA OLIMPIJADA

Razina: Nadbiskupijsko natjecanje (međužupanijsko), 4. mjesto

Mentorica: Marija Miletić, prof.

Učenice: Nadia Olivia Hrkać, Laura Vujić, Marija Šitum Herman,

Nika Karačić, 8.c

NATJEČAJ „FOTOGRAFIJA I MLADI“

Mentorica: Natalija Stipetić Čus, prof.

Učenica: Franka Bandić, 5.b,

1. nagrada

Mauro Kritovac, učenik 5. c razreda sudjelovao je na DVA DRŽAVNA NATJECANJA i postigao izvanredne rezultate.
ČESTITAMO!

LiDraNo- ŽUPANIJSKA SMOTRA

Rafael Kokot, 8.c	Ivana Plejić Pech, prof.
Laura Vujić, 8.c	Ivana Plejić Pech, prof.
Ivan Badrov, 8.c	Natalija Stipetić Čus, prof.
Tomislav Žlibar, 8.c	Natalija Stipetić Čus, prof.

NASTUPI DRAMSKE SKUPINE PAVLEKI

- LiDraNo – općinska, županijska i državna razina (skupni scenski nastup)
- Susret kazališnih amatera Zagreba - SKAZ
- Priprema, pozor...kazalište!
- Smotra lutkarskih skupina SMOLA
- Kazalištarenje
- Nastup na Međunarodnom dječjem festivalu u Šibeniku
- Slijedi nastup na Međunarodnom festivalu kazališta lutaka – PIF

Dramska skupina Pavleki: Noa Antolović (7. c), Ivan Badrov (8. c), Lana Čukić (5. b), Veronika Glavaš (7. a), Fran Ljubičić (7. a), Kan Priselac Novačić (7. c), Samuel Kišur Postružin (7.a), Lovro Pištelek (7. c), Katja Rončević (7. c), Nikolina Salatović Jakobović (5. b) i Petra Šimek (5. b) nastupila je s predstavom **KAKO STOJE STVARI** autorice Itte Tissauer Pavičić.

Voditeljice dramske skupine Pavleki: Natalija Stipetić Čus, prof. i Ita Tissauer Pavičić, prof.

ŽUPANIJSKA NATJECANJA

Ime i prezime učenika	Ime i prezime mentora	Predmet	Osvajeno mjesto
Nika Karačić, 8.c	Ivana Plejić Pech, prof.	Hrvatski jezik	4.
Deša Radoš, 8.b	Ivana Plejić Pech, prof.	Hrvatski jezik	7.
Nika Šribar, 8.b	Ivana Plejić Pech, prof.	Hrvatski jezik	10.
Veronika Glavaš, 7.a	Ivana Plejić Pech, prof.	Hrvatski jezik	14.
Fran Župan, 8.a	Franjo Filipović, prof.	Kemija	22.
Tonka Musić, 8.c	Gordana Zatezalo, prof.	Talijanski jezik	5.
Rafael Kokot, 8.c	Gordana Zatezalo, prof.	Talijanski jezik	7.
Tomislav Žlibar, 8.c	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	9.
Ante Branko Ivkošić, 7.a	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	15.
Rafael Kokot, 8.c	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	16.
Deša Radoš, 8.b	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	16.
Dan Šimek, 7.b	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	18.
Jakov Vrsalović, 8.b	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	19.
Helena Vazdar, 8.a	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	26.
Luka Marenčić, 7.a	Viktor Mihaljević, prof.	Povijest	26.
Nela Damić, 5.a	Nadica Kunštek, prof.	Informatika	17.
Marija Šitum, 8.c	Martina Hrdalo, prof.	Latinski jezik	8.
Tomislav Žlibar, 8.c	Martina Hrdalo, prof.	Latinski jezik	13.
Hana Šarić, 8.b	Martina Hrdalo, prof.	Latinski jezik	17.
Mauro Kritovac, 5.c	Petar Bešlić, prof.	Geografija	1.
Luka Marenčić, 7.a	Jasna Aničić, prof.	Geografija	9.
Ante Branko Ivkošić, 7.a	Jasna Aničić, prof.	Geografija	15.
Vito Varga, 6.b	Jasna Aničić, prof.	Geografija	16.
Marta Žarković, 8.c	Jasminka Mijatović, prof.	Engleski jezik	13.
Nadia Olivia Hrkać, 8.c Eva Hudaverdi, 8.c Fran Župan, 8.a	Jasminka Mijatović, prof.	Engleski jezik	19.
Nika Karačić, 8.c	Jasminka Mijatović, prof.	Engleski jezik	21.
Marija Šitum Herman, 8.c	Jasminka Mijatović, prof.	Engleski jezik	26.
Ivan Badrov, 8.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	5.
Katarina Perić, 6.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	14.
Andrea Širola, 6.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	16.
Nika Karačić, 8.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	24.

BRAVO!

OPĆINSKA NATJECANJA

Ime i prezime učenika	Ime i prezime mentora	Predmet	Osvojeno mjesto
Sara Pobor, 6.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	11.
Marta Žarković, 8.c	Milena Škrhak, prof.	Matematika	12.
Nela Damić, 5.a	Karlo Markić, prof.	Matematika	14.
Veronika Glavaš, 7.a	Karlo Markić, prof.	Matematika	15.
Katja Rončević, 7.c	Karlo Markić, prof.	Matematika	15.
Ivan Antun Mašić, 7a	Karlo Markić, prof.	Matematika	22.
Roko Papić, 5.d	Karlo Markić, prof.	Matematika	28.

LiDraNo– općinska smotra

Ime i prezime učenika	Ime i prezime mentora
Katja Rončević, 7.c	Natalija Stipetić Čus, prof.
Kan Priselac Novačić, 7.c	Natalija Stipetić Čus, prof.
Ante Branko Ivkošić, 7.a	Ivana Plejić Pech, prof.
Martin Matošović, 7.b	Ivana Plejić Pech, prof.
Sara Meštrović, 7.a	Ivana Plejić Pech, prof.
Marta Žarković, 8.c	Ivana Plejić Pech, prof.

NATJECANJA U DEBATI

Prvi osnovnoškolski turnir u debati

1. mjesto Nika Karačić, 8.c, Jana Gilja, 8.a, Nera Ivković, 8.a,
 2. mjesto Victoria Carmen Maričak 8.c, Rafael Kokot, 8.c, Leonard Brgić, 8.a.
- Nera Ivković, 8.a razred, osvojila je 2. mjesto u kategoriji "Najbolja govornica turnira"

Ad hoc turnir u debati

2. mjesto: Ema Rebrina 8.b, Rafael Kokot, 8.c, Leonard Brgić, 8.a
- Rafael Kokot, 8.c razred, osvojio je 3. mjesto u kategoriji "Najbolji govornik turnira"

Županijsko natjecanje u debati

1. mjesto: Rafael Kokot, 8.c, Jana Gilja, 8.a i Viktorija Carmen Maričak, 8.c
 7. mjesto: Nadia Olivia Hrkać, 8.c, Nika Karačić, 8.c i Nera Ivković, 8.a
- Ema Rebrina, 8.b je osvojila 2. mjesto u kategoriji "Najbolji govornik županijskog natjecanja"

Međunarodno natjecanje u debati na engleskom jeziku

2. mjesto: Nera Ivković, 8.a, Ema Rebrina, 8.b i Victoria Carmen Maričak, 8.c
- Nera Ivković, 8.a razred, osvojila je 2. mjesto u kategoriji "Najbolja govornica turnira"

SPORTSKA NATJECANJA GRADA ZAGREBA

Sport	Učenici	Mentor
Šah (1.-8. r. M) 14. mjesto	Ivan Badrov, Grgur Dundović, Vito Dediol, Tin Čobanić, Stjepan Ivančan, Jakov Vrsalović	Dragica Šmit, prof.
Košarka (4.-6. r. Ž) 7. mjesto	Lea Aljinović, Eda Nikolić, Tonka Papić, Andrea Pušeljić, Mia Svilanović, Franka Bandić, Kristina Jukić, Nika Samac, Ivona Pereković, Leona Ilijaš	Dragica Šmit, prof.
Rukomet (4.-6. r. Ž) 5. mjesto	Tonka Papić, Eda Nikolić, Miela Lukić, Matija Purgar, Lea Škudar, Fani Poljak, Helena Konta, Lucija Preglej, Iva Janjuš, Marta Markovinić, Leona Ilijaš, Vida Ophodaš	Dragica Šmit, prof.
Atletika-100 m (7.-8. r. M) 1. mjesto	Tomislav Žlibar	Goran Nagy, prof.
Badminton (5.-8. r. Ž) 8. mjesto	Ana Papić, Mirta Balijsa, Lea Bartolović, Maja Škudar, Sara Meštović	Goran Nagy, prof.
Kros (7.-8. r. M) 11. mjesto	Dan Šimek, Dominik Skube, Jakov Bušić, Juraj Kramar, Niko Krešić, Noa Antolović, Pablo Benko	Goran Nagy, prof.
Kros (4.-6. r. Ž) 9. mjesto	Lucija Starešinić, Marta Demo, Marta Krištof, Marta Lemić, Nela Damić, Patricia Pokrajec, Petra Šimek, Vida Obhodaš	Goran Nagy, prof.
Kros (4.-6. r. M) 14. mjesto	Andrej Zidanić, Borna Lubenjak, Domagoj Draganović, Dominik Bajić, Filip Ivkošić, Lovro Jukić, Noa Ivančić, Teo Milisavljević	Goran Nagy, prof.
Skijanje (5.-8. r. M) 4. mjesto	Luka Batelić, Bojan Fišćur, Leon Dunat, Jura Ivić	Goran Nagy, prof.
Stolni tenis (5.-8. r. Ž) 4. mjesto	Petra Nardelli, Eda Nikolić, Lea Aljinović, Marta Sabol	Goran Nagy, prof.
Taekwondo (1.-8. r. Ž) 4. mjesto	Ema Marsenić, Maris Matus	Goran Nagy, prof.

TEMA BROJA: PRAVILA

U Pavlekici pravila su standardi koja reguliraju ponašanje unutar skupine te određuju ponašanje koje je prihvatljivo. Škola ima set pravila kojih se pridržavamo i svi bi ih se trebali pridržavati jer ćemo tako našu školu učiniti boljom te biti primjer generacijama koje dolaze iza nas.

Šetkajući hodnicima škole, Helena Vazdar, učenica 8.a, propitivala je učenike kojih i kakvih se pravila najčešće pridržavaju, što im znače pravila, kako ih doživljavaju... Evo što je saznala.

Uz osnovna pravila koja postavljaju roditelji, škola, društvo...postoje i ona o kojima se malo priča, ali postoje u svačijem životu. To su pravila prijateljstva. Jedno od najvažnijih pravila dobrog prijateljstva je ne lagati ili laganje je zabranjeno! Zvuči jednostavno, zar ne, ali možda i nije.

Pogotovo nije usamljenim ljudima koji da bi zadobili prijatelje lažu o sebi ili laskaju prijatelju koji bježi od usamljenosti. Na laži se ne stvara prijateljstvo, iskrenost mora biti osnova dugog i lijepog prijateljstva, a to doista nije jednostavno. Poanta je da uvijek u prijateljstvu učinite ono što mislite da je najbolje, a ako nekom sitnom laži i usrećite nekoga, niste prekršili pravilo. Bitno da je vaš prijatelj sretan, a i vi zajedno s njim!

Maja Sofia Grbin, 8.b

David Marković, 3.c

Pravila. Ona služe kao smjernica u našim životima. Govore nam što smijemo i što ne smijemo, kako kvalitetno i dobro živjeti život. Mnogi ljudi kažu da su pravila da se krše. Kažu da je život zabavniji ako pravila kršimo, ali što je s pravilima u ljubavi? Svi smo čuli za izreku kako ljubav nema pravila. Ljubav je nepredvidiva, ona je neograničena, ali baš zato ljudi su najviše povrijeđeni zbog nje. Ljubav je, u kojem god obliku bila, nešto što nas pokreće, nešto sveto, nešto što nas usrećuje, ali nerijetko nosi i tugu i bol. U ljubavi ne postoje pravila i smjernice koje možemo slijediti i vjerojatno je zato teško donijeti prave odluke. Kada stojimo na raskrižju i čekamo da semafor pokaže zeleno, znamo da moramo čekati i znamo sve korake koje trebamo napraviti da poštujemo pravila i ne ugrozimo život, a u ljubavi toga nema. Ljubav nas prisiljava da zaronimo u same sebe i donosimo odluke bez određenih pravila, a jedino pravilo koje tu vrijedi je – slijediti svoj unutarnji glas!

Eva Hudaverdi, 8.b

Ljudi su razumna bića i razum koriste u različite svrhe...Izumili su razne naprave koje nam uljepšavaju život i čine ga kvalitetnijim. Postoje pravila koja idu prema našem napretku i koja nas razvijaju u bolje osobe, a ako pravila kršimo može doći i do negativnih posljedica poput zagađenja koje je veliki problem današnjeg svijeta. Zagađenje se pojavilo kada su ljudi počeli pretjerivati i kršiti pravila kako bi sebi ugodili. Posljedice su globalno zatopljenje, izumiranje nekih vrsta životinja. Ako ljudi počnu pretjerivati u svojim izumima i postupcima te kršiti pravila, mogu i sami sebe dovesti do izumiranja.

Petar Lemić, 8. b

“Pravila su da se krše!” Donekle se slažem s tom izrekom jer zašto bih ja morala slušati druge koji kroje ta pravila? Trebamo pravila poštovati, ali neka jednostavno moramo prekršiti kao pravilo nepričanja za vrijeme nastave ili grickanje sendviča u javnom prijevozu... Postoje pravila koja ne smijemo kršiti, a to su roditeljska pravila! Zašto to mislim? Roditelji su osobe koje se bezuvjetno brinu o nama od našeg rođenja i njihova pravila su postavljena s namjerom da nas nauče pristojnosti, marljivosti i odgovornosti. Oni nam žele pomoći i žele nam dobru budućnost. Mislim da djeca koja krše roditeljska pravila i ne slušaju roditelje, u životu će biti nezadovoljna za razliku od djece koja poštuju njihova pravila.

Ema Rebrina, 8.b

Ah, školska pravila odijevanja! Jesu li pravedna? Ja mislim da nisu jer je velika razlika u pravilima odijevanja dječaka od djevojčica. Curama je nanesena nepravda, a zašto? Zašto djevojčice ne smiju nositi ljeti majice bez rukava, kraće hlače ili suknje od onih „do koljena“, sandale ili japanke? I nama je vruće baš kao i dečkima i čemu ta neravnopravnost? To da cure tom odjećom provociraju ili ometaju učenike nekako mi nije jasna i smatram da nije u redu. Znam puno učenika koji su upozoreni na neprimjereno odijevanje... pa čak i oni koji su ispod kratkih hlača nosili hula-hop. Ne razumijem takvo razmišljanje gdje dječak ako vidi golo rame neke djevojčice neće moći biti koncentriran u pisanju testa. Neka pravila o zabrani majica do pupka su mi sasvim u redu, ali bih ovo ljeto voljela vidjeti dečke, koji dođu u školu kao da idu na plažu, u kratkim hlačama, japankama i majici bez rukava 'na razgovoru' kod pedagoginje škole.

Hana Šarić, 8.b

Gdje god da se okrenemo, vidimo neko pravilo. Kao što imamo školska pravila kojih se moramo pridržavati, postoje pravila u sportu. Sudac sudi utakmicu, kažnjava igrača ili igračice ako krši pravila. U prometu također moramo poštovati pravila. Gdje bismo došli da ih prekršimo? Naš život su mnogobrojna pravila, ali isto je neko manje važno slatko prekršiti...To je u čovjekovoj prirodi, ali ne pridržavamo li se pravila, nastat će kaos!

Marta Štrk, 8.c

Pravila komunikacije namijenjena dečkima:

Prvo pravilo: Štedi na komentarima i općenito govoru jer nikad ne znaš kada ćeš nekome ići na živce!

Drugo pravilo: Štedi na iskrenosti. Kad te netko upita što misliš o nečemu (pogotovo djevojke) reci sve najbolje, osim ako se radi o drugoj zgodnoj djevojci. Onda je moraš iskritizirati.

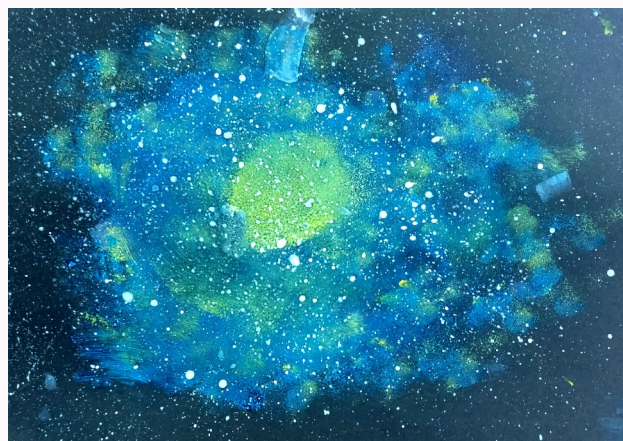
Treće pravilo: Kad god pričaš neku tajnu nekoj djevojci, konstantno napominji 'nikome nemoj reći!' Uglavnom to brzo zaborave.

Četvrto pravilo: Djevojka s kojom u tom trenutku razgovaraš ti je i najljepša i najdraža!

Rafael Kokot, 8.c

Svima su norme, pogotovo u ovim ludim godinama, 'bube' u glavi. Roditelji su nam najveći neprijatelji i za sve su krivi baš oni. „Vrati se doma do osam, predaj mobitel, usiši kuću!“ konstantne su naredbe naših roditelja. „Ne smiješ van jer da si učila ne bi ti se to dogodilo!“ jedno je od 'divnih' pravila. Koliko god nam ta pravila išla na živce, jednoga dana, vjerovali ili ne, i mi ćemo izgovarati ta pravila!

Laura Vujić, 8.c

Luka Maračić, 1.d

Postoje različiti ljudi – koji krše pravila, koji ih slijede i koji ih donose...Kojoj vrsti ja pripadam? Nisam sigurna, možda onoj koja ih krši, a i poštuje kao i svi u mojoj školi. Svaka zajednica, škola, kuća ima svoja pravila...ove godine i mi smo u našoj školi dobili novo pravilo! NEMA MOBITELA! Oko novog pravila digla se najveća prašina. Moram priznati da se i meni kao i ostalima ispočetka to pravilo nije svidjelo, ali nakon nekog vremena vidjela sam koliko to pravilo ima smisla i koliko je dobro. Iako nisam bila ona koja se svakodnevno dopisivala, mobitel mi je, moram priznati, često služio kao štitić da se obranim od dosadnih priča ili pomanjkanja razgovora, no danas vidim veliku promjenu po hodnicima škole. Mnogi iz mog razreda koji su stajali pod odmorom sa strane i blijedo gledali u zid (vjerujem da su im odmori bili najgori dio dana), danas poletno i s osmijesima na licu razgovaraju, družu se s ostalima iz razreda i vesele se. Iako nam se neka pravila ne svide odmah, to ne znači da nisu dobra za nas!

Karla Beganović, 7.c

Od svih pravila u prometu najvažnije je poštovati semafor. Ima, na žalost, i onih koji ne prate semafor pa prođu kroz crveno. Jure po gradu svojim automobilima, a policija ih ne vidi...Većina ne poštuje prometne znakove. Ne zaustave se na pješačkom prijelazu pored škole, a pješaci, također, ne gledaju kamo idu. Biciklisti su posebna priča. Kada se voze po pločniku, moraju paziti na pješake. Moraju sići s bicikla na pješačkom prijelazu, a rade li to? Pokazuju li rukama desno i lijevo? Djeca ispod osamnaest godina trebaju imati kacige na glavi, a imaju li ih? Trebamo poštovati pravila u prometu jer time poštujemo i svoj život!

Ema Gojković, 7. b

Magdalena Meštović, 1.d

Selena Zamboni, 1.d

U školskom wc-u ne lomi daske da ne bi dobio opaske!
Na satu pazi da te profesoricu na testu ne zgazi!
Ne trči hodnikom, ali juri gradivom!
Poštuj školski red jer će inače u tvom e-dnevniku biti nered!

Ante Branko Ivkošić, 7.a

Pravila ponašanja učenika u školi napisana su u Kućnom redu škole i nužna su za održavanje reda u školi. Određuju kako se učenici smiju ili ne smiju ponašati u različitim situacijama. Pravila nisu samo zabrana. Ona služe za dobro, za zaštitu i sigurnost svih nas u školi. Ako ne poštujemo pravila ponašanja i ne pridržavamo ih se, određene su posljedice za takvo ponašanje. To mogu biti usmena ili pisana opomena, ukor, a čak i isključenje iz škole. Meni bi bilo drago kada bi postojala neka lijepa nagrada za uzorno ponašanje.

Matko Kršić, 7.b

Pravilo prijateljstva je truditi se biti najbolji prijatelj i ne shvaćati prijateljstvo zdravo za gotovo. Prijatelj možda i jest kraj tebe, ali ne znači da će ostati ako ga počneš zapostavljati ili uzimati olako. Trebaš se truditi ako procijeniš da je tvoj prijatelj vrijedan toga. Moraš ulagati u prijateljstvo i ma što da se dogodilo trebamo ostati uz svog prijatelja, kao i on uz tebe jer oni koji to ne cijene nisu pravi prijatelji. Nitko od nas nije savršen, ali se truditi oko prijateljstva trebamo.

Lora Lautar, 7. b

POŠTUJMO JEDNI DRUGE!

PRAVILA

Pravila postoje, to nije tajna,
situacija bez njih nije bajna.
Po pravilima trebamo živjeti
ako želimo dugo poživjeti.
Poznavati pravila nije bauk,
da se s ulice ne čuje jauk.
Ipak mladi vole da strše,
a pravila su tu da se krše.
Mobiteli u školi su HIT tema,
ali njihova korištenja na nastavi nema.
I na natjecanjima pravila postoje
na primjer kako se bodovi broje.
Pravila postoje i u sportu,
prije natjecanja ne smijemo jesti tortu.
Postoje pravila i u igri,
i u mom klubu Čigri.
Živjeti po pravilima je sigurno i lijepo,
ali ih se ne moramo držati slijepo!

Veronika Glavaš, 7.a

Tijekom djetinjstva usvojimo pravila pristojnog ponašanja, pravila odijevanja, pravila o higijeni i zdravoj prehrani. U školi, između ostalih, upoznajemo i gramatička i pravopisna pravila. Ta mi baš i nisu najdraža, ali ih trebam naučiti i usvojiti.

Ana Mesarek, 7.b

Neka pravila koja primjenjujemo u životu su: ne upadati u riječ, ne bacati smeće po podu, biti pristojan prema gostima, pristojno kucati na vrata, zahvaliti na darovima, u tramvaju ili autobusu ustupiti mjesto starijima, pokriti usta kad zijevamo ili kišemo, pomoći drugima, prati ruke često, ne prostačiti i ismijavati druge. Ovim pravilima djeca se uče pristojnom ponašanju i kulturi. Osobe koje se ne pridržavaju bontona nisu prihvaćene u društvu te se smatraju nepristojnima.

Petra Nardelli, 7.b

Filip Zadro, 2.d

Da nema pravila svijet bi izgledao naopako i bilo bi sve jako, jako čudno... Nekima bi se pomiješali dani, mjeseci i godine, nekima bi ponedjeljak bio četvrtak, nedjelja bi bila subota itd. Djeca ne bi dolazila na vrijeme u školu, roditelji bi kasnili na posao, uglavnom sve bi bilo i naopako i čudno. Ljudi bi bili bezobrazni, ne bi se kontrolirali u svom ponašanju. Učenici ne bi slušali profesore i radili bi veće gluposti od onih koje sada rade. Nitko nije idealan i često prekrši neko pravilo, ali uglavnom trebamo slijediti pravila svoje obitelji, škole, grada, društva jer će nam kakav god naš život bio, biti jednostavniji.

Ivona Očko, 7.b

Najviše me muči pravilo koje svakodnevno susrećemo – kriterij ocjenjivanja. Kod nas su ocjene od jedan do pet, negdje od jedan do deset. Ocjena je premalo jer nekad naše znanje može biti između trojke i četvorke, četvorke i petice i kako to prikazati? Zato mislim da bi bilo najbolje uvesti ocjene od jedan do deset. Pogotovo se ne slažem s takozvanim „blic testovima“. U njima su kriteriji grozni. Jedna pogreška četiri, dvije tri, tri dvojka... jer ako ja pogriješim u nekom malom dijelu zadatka, a netko čitav zadatak krivo riješi dobijemo istu ocjenu... Je li to pravedno? Kao učenici dobro znamo kako je frustrirajuće puno učiti i dobiti ocjenu koju nismo očekivali. Zatim ukori, opomene, zapisi u e-dnevniku. Ta pravila nas potiču na bolje ponašanje, ali često ih olako shvaćamo. To nije dobro. Iako ta pravila zvuče opasno, mislim da su preblaga i da profesori često progledaju kroz prste i ne primjenjuju ih, a nama je dobro jer nitko ne želi prestroge profesore. Pravila su svuda oko nas i trebamo ih poštovati!

Maja Pehar, 7.b

Hvala, molim, izvolite...najljepše su ljudske riječi, no u današnjem svijetu su jako rijetke. Uzmimo na primjer situaciju u tramvaju. Starijim ljudima bi se trebali ustati svi mlađi, ali je li doista tako? Živimo u 21. stoljeću u kojem tehnologije vladaju i važnije je nekom klincu sjediti i igrati igrice od ustajanja starijem gospodinu ili gospođi. Isto tako mnogi ne kupuju tramvajske karte. Najžalosnije što siromašniji ljudi kartu kupe jer se boje kontrolora, a ljudi koji bacaju novac na besmislice i ne kupuju tu istu kartu. Ako nastavimo u tom smjeru, postat ćemo bezobrazniji i više opsjednuti svojim uređajima, a na tom smo putu...

Luka Poljaković, 7.b

Pravila postoje i u sportu, a tamo su i prijeko potrebna. Treniramo da bismo postali bolji i nakon nekog vremena još bolji. Idemo na natjecanja gdje se treba odlučiti tko je najbolji. To se odlučuje po pravilima. Ponekad sudci ocjenjuju nečiju tehniku – je li nešto napravljeno dobro ili loše. U plivanju i trčanju gleda se tko će biti najbrži. Također, postoje timski sportovi i tada tim treba postići dobitak boda i slično, sve treba ići po pravilima...

Marta Sabol, 7.b

Ima na tisuće pravila, ali ja ću navesti samo nekoliko... Po meni je najvažnije pravilo poštovanje starijih. Važno je pravilo i o čuvanju tuđe imovine i ako nešto potrgaš, razbiješ ili zapališ, moraš to isto kupiti. Pravila u nogometu, nama najdražem sportu, je da uvijek trebaš poštovati sudčevu odluku. Bila dobra ili loša. Pravila bi se trebala poštovati jer bi u protivnom nastao kaos.

Dominik Skube, 7.b

**MOŽETE RADITI SVE ŠTO NE PRAVI PROBLEME
NEKOM DRUGOM!**

Pravila koja ne volim su školska pravila. Naravno da su neka razumljiva kao npr. podigni ruku ako želiš nešto reći ili ne uništavaj školsku imovinu. No, postoje pravila za koje smatram da su pretjerana i nisu potrebna kao školske uniforme. Mislim kako školske uniforme koče učenike da pokažu svoj stil odijevanja. Također, potpuna zabrana razgovaranja na satu je, po meni, besmislena jer je škola obrazovna ustanova kojoj je jedan od ciljeva razvijanje učeničkih komunikacijskih sposobnosti. Naravno da je nepristojno na satu ometati pričanjem, ali komentiranje gradiva je, po meni, u redu. Školsko pravilo o ukidanju mobitela je, po meni, dijelom dobro, a dijelom i nije. Dobre strane su smanjenje vremena provedenog korištenjem mobitela i odvajanje učenika iz svijeta društvenih mreža u vrijeme provedeno u školi, a loše su nedostatak informacija koje ovako ne vidimo. Bilo bi odlično da imamo jedan prostor u školi u kojem bismo mogli koristiti mobitele u pametne svrhe.

Paula Vučković, 7.b

PRAVILA KOJA NISU UVIJEK ONAKVA KAKVA ŽELIMO

U životu sam se susrela s mnoštvom pravila. Dio njih razumijem i podržavam, ali dio njih ne shvaćam. Najviše me zbunjuju pravila u kojima su žene u diskriminiranom položaju. U nekim zemljama ženama se zabranjuje nošenje vjerske odjeće na javnim mjestima, a u nekim, uglavnom muslimanskim zemljama, od žena se traži da budu potpuno pokrivena. Najgore je od svega to što zbog kršenja pravila, u nekim državama, žene mogu dobiti najstrožu kaznu, od zatvorske do bičevanja. Protivim se ovakvim pravilima jer smatram da svaka žena ima pravo odabira odjeće u bilo kojoj kulturi. Uz to se protivim poligamiji i dogovorenim brakovima u određenim zajednicama jer mislim da bi brak trebao nastati iz ljubavi, a ne iz nekog dogovora. Nekada se žene nisu mogle obrazovati, a i danas je u nekim dijelovima svijeta broj obrazovanih žena jako malen. Na žalost, takve se nepravde prema ženama događaju, iako je danas ipak puno bolje od prijašnjih vremena. Pitanje je koliko će još vremena proći kada će žene i muškarci svugdje u svijetu biti potpuno ravnopravni.

Nika Nakić, 7.b

PRAVILA KOJA PROFESORI VOLE...

„Kojih školskih pravila volite da se učenici pridržavaju“ pitanje je koje smo postavili nekolicini svojih profesora s ciljem da svojim prijateljima i svim učenicima Pavlekice pokažemo kako nije teško slijediti pravila jer naši profesori od nas traže samo za vrijeme sata red, rad i disciplinu. Sve to u interesu je nas samih, zato prionite jer nema vam druge.

Profesorica matematike Spomenka Galić: „Želim da učenici na satu rade. Dopuštam im manju komunikaciju u razredu, ali ne volim da razgovor učenika ometa nastavu i rad na satu.“

Profesorica prirode i biologije Zlata Brekalo: „Zahtijevam da u učionici vlada disciplina za vrijeme sata te da učenici budu aktivni i pažljivi.“

Profesorica engleskoga jezika Jasminka Mijatović: „Meni je nekako najvažnija međusobna tolerancija.“

Profesor kemije Franjo Filipović: „Želim da učenici na satu surađuju, da budu vrijedni te sudjeluju u praktičnim radovima. Ne volim ometanje nastave i kad se učenici međusobno omalovažavaju.“

Noa Šešo i Helena Vazdar, 8.a

BUDI SPREMAN ZA UČENJE!

RISKIRAJ I POGRIJEŠI!

Lana Pejić i Tomislav Zivković, 4.d

ŽIVOT BEZ PRAVILA

Kako bi izgledao život bez pravila?

Zanimalo me je što u Pavlekici misle kako bi izgledao život bez pravila?

prof. Aničić: „Život bi izgledao jako loše i ne bi bilo dobro.“

prof. Marić: „Život bez pravila ne bi bio dobar. Ali da nema onih hrabrih koji krše pravila, ne bi iskusili nešto novo.“

prof. Mijatović: „Život bi izgledao loše.“

Emma Gilja, 6.a: „Mislim da bi život bez pravila bio loš jer pravila postoje s razlogom. Kada njih ne bi bilo, svatko bi radio po svome. Nekad moraju postojati određene granice.“

Leona Ilijaš, 6.a: „Život bi bio nepravilan i ne bi bilo nikakve kontrole nad njim. Svi bi živjeli neodgovorno.“

Mihael Josipović, 6.a: „Život bez pravila izgledao bi loše i vjerojatno više ne bi bilo života.“

Matej Škrbić, 6.a: „Djeca bi radila što hoće. Ne bi išli u školu. Radili bi samo ono što žele.“

Marija Šolje, 6.b: „Ljudi bi radili što žele i prvo bi im sve bilo super, ali prije ili kasnije bi uništili sve što vole i shvatili svoju pogrešku.“

Marta Beganović, 6.a: „Život bez pravila bi izgledao loše. Bez nekih pravila bilo bi super.“

Koliko god mi ne voljeli neka pravila, bolje nam je s njima, nego bez.

Ela Zlopaša, 6.a

PRAVILA UČENJA U PAVLEKICI

Kao učenicima osnovne škole na nama je da učimo kako bismo postigli što bolje ocjene te kako bi nam to znanje ostalo i koristilo nam do kraja života. Da bi što bolje i kvalitetnije nešto naučili, postoje određena pravila učenja kojih se učenici Pavlekice vole pridržavati, a kažu i da djeluju. Tih pravila ima dosta te ona, dakako, ovise o učeniku i njegovom načinu učenja. Zato ću istaknuti 10 glavnih pravila učenja koje sam otkrila nakon provedene ankete među učenicima viših razreda.

Magdalena Novaković, 1.a

1. zadaj si cilj koliko ćeš dugo učiti i što ćeš učiti
2. počisti radno mjesto
3. makni sve što te ometa u učenju (npr. mobitel)
4. čitajući tekst piši bilješke ili radi mentalnu mapu
5. uzmi mali odmor
6. prisjeti se što je profesor/ica govorio/la na satu
7. pitaj roditelje ili prijatelje da te ispitaju gradivo
8. prije spavanja još jednom pročitaj cijeli tekst
9. ne zaboravi učiti redovito
10. sretno!!!

Leona Ilijaš, 6.a

ŠKOLSKA PRAVILA!

Školska pravila –
nikog zabavila.
Ni učitelje, ni učenike,
ni školske mučenike.
Ne trči, ne skači,
ne plači, ne prostači!
Slušaj nastavu,
ne trgaj našu zastavu!
Nikoga ne tuci,
ne pokazuj prste na ruci!

Ni s kim se ne svadi,
ni od koga ne kradi!
Ne smiješ jesti, ne smiješ piti -
svi moramo biti siti!
Ne šaraj po stolu,
roditelji ne smiju u školu!

Red, rad, disciplina,
nema ispuštanja „fuj plina”!
Ne smijemo zezati prvaše,
moramo poštovati osmaše!

Školska pravila moramo poštovati,
prekršaje ne smijemo skrivati.
U redu sve mora biti,
ne smijemo se zabaviti.

Mauro Kritovac, 5.c

Anja Hrženjak, 4.d

ZAR JE TEŠKO POŠTOVATI PRAVILA PONAŠANJA U ŠKOLI?

Poštovati pravila ponašanja u školi oduvijek je mnogima predstavljalo problem. Zašto? Jer čak i ako je većina učenika dobra i pristojna, uvijek se nađu oni koji nisu, a na neko čudo - baš oni šire najveći utjecaj.

Takve su situacije nerijetke u mom, ali i bilo kojem drugom razredu. Učenici se svakodnevno svađaju i rade stvari iz inata ili kako bi drugima dokazali da nisu onakvi kakvi ma ih se smatra.

Zbog toga se baš djeci u školi najteže pridržavati pravila. Teško im je ne trčati ili praviti buku jer se osjećaju izostavljeno samo gledajući kako netko drugi igra lovice. Nekad se pak osjećaju kako unatoč kršenju pravila čine pravu stvar. Teško je šutjeti kao dobra bubica dok tuđi glasovi odjekuju prostorijom. Teško je samo sjediti dok se drugi ganjaju i trčkaraju hodnicima i gledati ih kako se zabavljaju.

Da, teško je poštovati pravila ponašanja u školi.

Teško, ali ne i nemoguće!

Nela Damić, 5.a

POŠTUJ!

KAKO (NE)POŠTOVATI PRAVILA U ŠKOLI

Hm, da ih poštujem ili možda ne?

Hm, da šutim i slušam nastavu ili hodam po stolovima?

Hm, da slušam na satu ili da se pravim mrtva?

Hm, da učim i onda znam ili ljenčarim i kao magnet privlačim jedinice?

Hm, što da radim - ja znam, vjerojatno je i tebi jasno kao dan.

Ali ako nije, šteta za tebe.

Ipak pitaj drugog – samo ne mene!

Lucija Trbušić, 5.c

DAJ SVE OD SEBE!

NEPOŠTOVANJE PRAVILA

Prije se učilo o bontonu,
a sada roditelje u školu zovu.
Nitko više ne poštuje red,
roditelji djeci oduzimaju sladoled.

Na ploču se više ne gleda,
profesori samo viču i prave reda.
Papirići lete,
a minutu kasnije neposlušnik mete.

Prije je trebala biti tišina,
a sada učenici profesorima ne daju mira.
Šaraju se klupe,
a olovke su nenašiljene i tupe.
Svi spačke rade
pa se na druge vade.

Mislim da je jasno sve -
pravila su blago, zar ne?
Uz njih se držimo reda
i kod kuće bit će - meda!!!

Lea Aljinović, 5.c

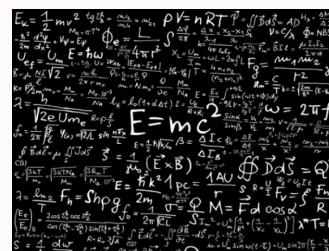

Ana Gašpar, 5.d

JOŠ MALO O PRAVILIMA

Jedno pravilo iz fizike

Probajte postaviti papir na dvije čaše međusobno udaljene oko 12 cm. Zatim smislite način da na papir stavite čašu, a da se papir ne savine. Ravnim papirom ne ide, zar ne? A sad probajte saviti papir kao lepezu i postavite čašu. Znaete li zašto je tako? Zbog pravila fizike.

Lutka "uradi sam"

Želite li znati kako napraviti lutku sami? Pravila su ovdje: na izbočenom dijelu kuhače flomasterom nacrtajte lice. Glavu joj ukasite kosom od vune, a za ruke omotajte baršunastu žicu oko drška kuhače. Od raznih krpica možete svojoj lutki napraviti haljinu. U struku svežite ukrasnu vrpču i lutka je spremna.

Andrea Širola, 6.c

UPISNO PRAVILO

Tko se želi upisati u Pavlekicu, mora slijediti glavno pravilo, a ono je da stanuje na adresi koja je upisno područje. Upisno područje OŠ Pavleka Miškine čine ulice: Antunovac, Cerovac, Čičkovina, Domobranska, Drage, Dražice, Grabrovac, Ibrišimovićeva, Ilica od broja 198 do 258, Jaruga, Kajfešov brijeg, Kestenovac, Klanac, Krčelićeva od broja 1 do 13 i od broja 2 do 20, Kruškovac, Kuniščak, Mandaličina, Nad lipom, Pećine, Podfušćak, Podfušćak 1, Prevoj, Sveti Duh od broja 1 do 59 i od broja 2 do 62, Šestinski dol, Šestinski dol odvojak, Šipki, Topnička, ulica Ulica Gualdo Tadino, Vidikovac, Vidovčica, Vidovčica 1, Vinogradi (parni od broja 86 do kraja, neparni od broja 89 do kraja), Vinogradi odvojak, Vinogradske stube, Vrhovec, Vukasovićeva, Zamorski breg, Zamorski breg odvojak, Zatišje.

Magdalena Meštrovčić, 1.d

Petra Šnidarić, 8.a

PRAVILA IGRANJA OMILJENIH NAM IGARA

Gumi gumi

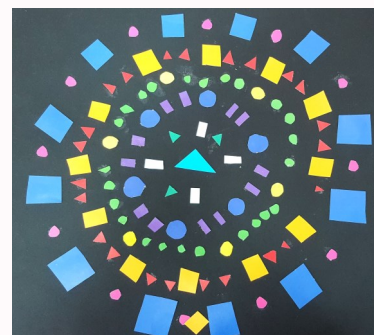
Jedan kraj elastične trake, popularno zvane Gumi gumi, pričvrsti se za drvo ili njihaljku. Potom kreće igra. Preskače se traka i izvode se svakakve zadane figure.

Skrivača

Igranje može započeti ukoliko vas je najmanje dvoje, a što vas je više to bolje. Jedan broji, a ostali se skrivaju i nastoje to učiti što bolje. Potom kreće potraga, cilj je osobe koja je brojala pronaći sve skrivene sudionike, a to ponekad nije lako. Kad nekoga pronađe, mora brzo potrčati do mjesta na kojem je brojala i prijaviti pronalazak osobe uzvikom „Pik-pik!“

Graničari

Igra se u timovima. Dvije osobe su na granici, a timovi iza njih, svaki na svojoj strani. Gađanje loptom je zadatak. Pobjednički tim je onaj koji ima više pogodaka. Pogodak se smatra ako pogodite osobu suprotnog tima. Tada ona ispada iz igre i broj sudionika tog tima se smanjuje.

Marija Bronić, 3.c

Stela Đogić, 6.c

PRAVILA PONAŠANJA U OBITELJI

OBITELJ — osnovna društvena skupina, povezana srodstvom, utemeljena na braku i zajedničkom životu. Roditelji vode brigu o djeci te ih odgajaju, a djeca su poslušna. U obitelji postoje obveze i pravila.

Obveze djece:

- poštovati roditelje
- pomagati roditeljima
- slušati roditelje i ne svađati se s njima
- pospremiti svoju sobu
- složiti krevet
- pospremati
- pomoći u pranju posuđa
- raditi domaće zadaće i učiti na vrijeme.

Obveze roditelja:

- brinuti se o djeci
- saslušati djecu
- pomoći im u onome što ne znaju
- raditi kućne poslove.

Ela Zlopaša, 6.a

Katarina Perić, 6.c

BIVŠI UČENICI

Danas odrasle žene, zaposleni roditelji čija djeca pohađaju Osnovnu školu Pavleka Miškine na Svetom Duhu, a nekad i same učenice te iste škole. Pronašli smo ih i postavili im isto pitanje, a ono glasi: koja pravila iz školskih klupa pamte, koja su im pomogla u nastavku školovanja, služe li im i danas i koja od tih pravila prenose na svoju djecu?

Maria Šolje i Katarina Perić, 6.c

Sva pravila koja naučimo u nižim razredima osnovne škole primjenjujemo i u višim razredima, ali i kasnije u životu pa ih prenosimo i na svoju djecu. Neka od tih pravila su: poštovanje profesora i druge djece kao i pristojno ponašanje. Kada netko drugi priča, ti šuti i slušaj, a kada ti pričaš očekuj da će i drugi tebe slušati. Imaš li nešto za reći, pristojno podigni ruku i pričekaj da ti profesor da riječ. Učenicima kojima teže ide savladavanje nastavnog gradiva, pokušaj pomoći. I nešto što nije pravilo, ali među učenicima vrijedi kao pravilo, je šaputanje. Šapći i samo šapći kad je ispitivanje. Nadalje, ne ostavljaj za sutra ono što možeš učiniti danas i uči na vrijeme.

Josipa Marić Marsenić

PRAVILA PAVLEKICE IZ PERA JEDNE UČENICE GENERACIJE 1982./1983. – 1989./1990.

Sjećanja. Moja stara Pavlekica. Dani ispunjeni veseljem i radom. Pamtim lica svojih učiteljica, profesora i profesora. Što su me naučili? Što su mi dali? Kada uplovim u cijeli taj svoj dječji svijet, osjetim neizmjereno strpljenje i pažnju koju su mi pružali. Voljela sam učiti. Voljela sam otkrivati, istraživati poput svakoga djeteta. Ali sad ne pričamo o osjećajima, zar ne? Naglasak je na pravilima.

U prvom razredu učiteljica me naučila pisati slova od crte do crte, biti besprijekorno uredna. Tu urednost i danas zamjećujem u svom radu. Volim preciznost, „od crte do crte“ jer mi pruža mirnoću. Pravilo „Ne juri!“ ne mogu primijeniti u današnjem ubrzanom svijetu. Sjećam se da sam jurila tim hodnicima i bila me puna škola. Tu energiju i danas koristim, a pravilo „Ne juri!“ nikako poslušati, iako više puta poželim malo *zena*. „Budi pristojna! Ne upadaj drugima u riječ!“ temeljna su pravila svake komunikacije. „Uči redovito!“ pravilo je i savjet koji mi pomaže da svakodnevno izvršavam svoje obveze.

Učitelji Pavlekice koji su me učili su, prije svega, bili dobri ljudi. I mislim da je to najvažnija lekcija koju sam naučila u školi. Treba biti prvenstveno dobar čovjek, truditi se, dati sve od sebe. Ponekad pogriješimo, jer griješiti je ljudski, i nastavimo dalje. To je život!

Danas to učim i svoju djecu. Treba biti zahvalan u životu i treba se truditi. Dati svoj maksimum, *pisati od crte do crte*.

Ana Grgurić Starešinić

PRAVILA PISANJA U HRVATSKOM JEZIKU

Svima u Pavlekici, a i onima oko nje, donosim mali podsjetnik na pravila koja često zaboravljamo. Bilo bi poželjno pridržavati ih se jer nas učitelji Pavlekice vječito na to podsjećaju. Ovo su neka od najčešće zaboravljenih:

K ili ka: prijedlogu k dodaje se a (ka) ispred neke riječi koja počinje sa suglasnicima k, g.

S ili sa: sa – ispred riječi koje počinju slovima: s, z, š, ž, ps, ks, pš

– ispred osobne zamjenice prvog lica jednine u instrumentalu (sa mnom). U svim drugim slučajevima koristi se osnovni oblik s bez nastavka a.

Jeli ili je li: je li je točno jer je označuje 3.os.jd., on/ona je, a li je čestica. Radi se o dvije riječi, je li.

Ja bi ili ja bih: pravilno je ja bih jer aorist glagola biti glasi ja bih, ti bi, on bi, mi bismo, vi biste, oni bi.

Ne znam ili neznam?

Pravilno je ne znam jer senegacija, niječna čestica ne i glagol pišu se odvojeno.

Iznimka su glagoli nestati, nedostajati, nemati, itd. kojima je niječnica dio osnove.

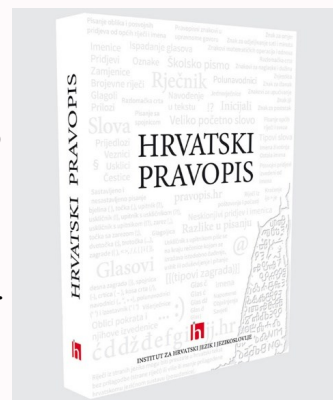
Napisati ću ili napisat ću, ću napisati ili ću napisat: futur prvi glagolski je oblik kojim se izražava buduće vrijeme, a tvori se od infinitiva glagola i nenaglašenog prezenta pomoćnog glagola htjeti (ću, ćeš, će, ćemo, ćete, će).

Kada je pomoćni glagol prvi, pišemo npr. on će biti, ja ću napisati. Međutim, kada je redoslijed obrnut, infinitiv gubi završno i pa pišemo bit će, napisat ću.

Vam ili vam: Vam (veliko V) pišemo kada se odnosimo s poštovanjem prema nekoj osobi.

Zarez: zarezom se odvajaju suprotne rečenice s veznicima: a, ali, nego, no, već, dok se ispred sastavnih (i, pa, te, ni, niti) i rastavnih (ili) rečenica zarez ne piše. Napomena: u iznimnim slučajevima, zarezi se mogu pisati ispred sastavnog ili rastavnog veznika ako je riječ o umetnutoj ili rečenici koja nešto objašnjava.

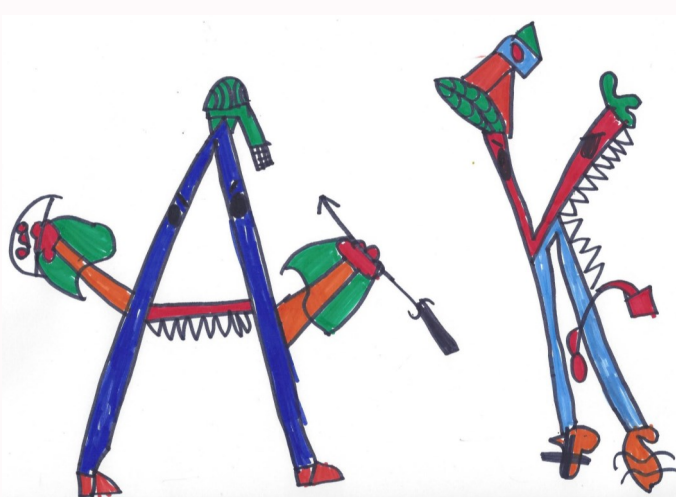
Kratice: pri sklanjanju i izvođenju pridjeva, imenica i glagola od njih, padežni se nastavak dodaje osnovnomu liku pokrate. U pisanju se između pokrate i padežnoga nastavka umeće spojnica (HAZU, HAZU-om, HAZU-ov, HNK, HNK-a, HNK-u, HNK-om, HNK-ov, MUP, MUP-a, MUP-om...)

Ela Zlopaša, 6.a

Mia Bedek, 2.d

Karlo Hostić, 1.c

Jana Musić, 2.d

PRAVILA KULTURNE I ULJUDNE RASPRAVE

- nije dobro da govore samo neki
- u raspravu je potrebno uključivati što više osoba
- što više ljudi iznese svoja mišljenja, bolje ćemo razumjeti problem i lakše pronaći rješenja
- ne nameći drugima teme koje tebe zanimaju
- predloži temu i pristojno pitaj žele li o njoj raspravljati
- ne govori u ime drugih osoba, već samo u vlastito ime
- ne prisvajaj sebi pravo da umjesto drugih odlučuješ što oni žele ili ne, ili da tumačiš njihove želje
- nikad ne stavljaš sebe na dnevni red, nego poštuješ zadanu temu
- govori o sebi, a ne o osobama oko sebe
- govori glasno i razgovijetno
- nije pristojno vikati, upotrebljavati pogrdne riječi i na bilo koji način prekidati druge
- ako ti se nečije mišljenje ne dopada, iznesi svoj stav s objašnjenjima, ali ne govori ružno o osobi
- dopušteno je komentirati tuđe javno iznesene misli, ali ne i govoriti ružno o osobi koja ih iznosi
- pripremi unaprijed ono što želiš reći
- ne improviziraj jer nećeš pružiti društvu lijepu sliku o sebi
- svoje zamisli uobliči i s objašnjenjima ih iznesi pred ostale
- dokazima i obrazloženjima pobijaj ili podržavaj tuđa mišljenja
- budi razuman i prihvati opravdane kritike
- nećeš ispasti slabić ako na uvredu ne odgovoriš uvredom.
- sloboda govora osnovno je ljudsko pravo
- za ravnopravnu je raspravu potrebna sloboda.

Ita Tissauer Pavičić, prof.

ČUDNO U HRVATSKOJ, NORMALNO U KINI

Moja obitelj i ja odlučili smo pozvati naše prijatelje iz Kine u Zagreb na godišnji odmor. Obitelj Wu je ubrzo stigla iz dalekog Pekinga. Na aerodromu su se počeli klanjati u znak pozdrava. Bilo nam je čudno, ali još čudnije kada su sljedećeg dana pojeli srčuci juhu. Mislila sam da je to nepristojno, ali očito je srkanje juhe u Kini sasvim normalna stvar. Također su na kraju jela podrignuli s užitkom. Objasnili su da se to u Kini radi da bi se lakše probavila hrana. Predvečer smo se otišli prošetati Ilicom. Cijelo vrijeme su pljuvali po ulici. Ljudi su ih gledali zaprepašteno, ali ništa manje od nas jer nam je bilo neugodno, ali to je još jedna normalna stvar u Kini. Njima je bilo neobično što nije velika buka i što ljudi ne spavaju po ulici. U jednom trenutku je prošao policajac s policijskim psom, a ne guskom kao kod njih. Sljedećih dana obilazili smo muzeje, kino, kazališta i podučila sam ih našim pravilima ponašanja. Na primjer: mobitel se gasi u kinu, nije pristojno mljackati i da se na javnim mjestima ne pljuje. Shvatila sam da svaki narod ima različita pravila ponašanja, ali da su sva jednako vrijedna i da se moraju poštovati. Jedva čekam ići u Kinu i upoznati njihova pravila!

Klara Georgievski, 7. b

SLIJEDITE SVOJE SNOVE!

INTERVJU S PROFESORICOM NATALIJOM STIPETIĆ ČUS

Profesorica Natalija Stipetić Čus je profesorica likovne kulture. Uči djecu crtati i razumjeti boje. Redovito ukrašava našu školu i trudi se učiniti je što ljepšom. Svako malo vidimo ju na školskim hodnicima kako se penje na ljestve i lijepi po zidovima razne učeničke radove. Baš u jednom takvom trenutku smo ju zatekli i postavili joj nekoliko pitanja.

Što Vas privlači umjetnosti?

Konstantna igra i promjena, čarolija i poseban osjećaji koji pruža usput.

Slikate li u slobodno vrijeme?

Ponekad.

Kiparstvo ili crtanje?

Crtanje, uopće ne volim kiparstvo.

Olovka ili boja?

Volim kombinirati olovku i boju, oboje mi je jednako drago.

Je li neki Vaš rad ikad bio dio neke izložbe?

Imala sam 3 samostalne izložbe.

Da morate izabrati neko godišnje doba za nacrtati, koje bi to bilo, kako i zašto?

Jako volim proljeće i naslikala bih ga uljenim bojama kao što su slikali slikari impresionisti.

Što najviše volite crtati?

Geometrijske apstrakcije.

Tko Vam je najdraži slikar?

Claude Monet.

Tko Vam je najdraži kipar?

Dušan Džamonja.

Koji Vam je najdraži rad?

Polje s makovima – Claude Monet, podsjeća me na djetinjstvo.

Koja Vam je najdraža skulptura?

Sveti Juraj – Dominik Fernkorn.

Koja Vam je najdraža boja?

Zelena.

Kako doživljavate boje?

Boje povezujem s emocijama. Neke boje me uveseljavaju, a neke rastužuju.

Što poručujete djeci koja žele biti umjetnici?

Neka slijede svoje snove. Čovjek može u životu raditi ono što ga usređuje, a novac će doći vremenom.

Marica Vukelić, 7.a

GABRIJEL KOKOT, GLUMAC IZ PAVLEKICE

Komedija Vinka Brešana „Koja je ovo država“ već neko vrijeme se prikazuje u hrvatskim kinima. Postala nam je zanimljiva tek kad smo saznali da je jedna uloga dodijeljena našem prijatelju iz razreda. Riječ je o Gabrielu Kokotu. Vjerujemo da ga svi poznate kao cool tipa, uvijek spremnog pomoći, vedrog duha i sa svim potrebnim priborom za školu. Otkrit ćemo i njegovu drugu stranu za koju malo tko zna. Sve nam je ispričao u razgovoru na školskom hodniku pred učionicom hrvatskoga jezika.

Kako si se osjećao kad si saznao da si dobio ulogu?

Bilo je to na blagdan sv. Nikole. Bio sam presretan i jako uzbuđen.

Kako si se pripremao za audiciju?

Ponavljao sam tekst. Na samoj audiciji svi su bili u žurbi, a ja sam bio jako nervozan.

Kakva je bila atmosfera na setu, kako su prolazila snimanja?

Atmosfera je bila profesionalna i stalno napeta. Bilo je mnogo kamera i profesionalne opreme. Snimali smo u Zagrebu i okolici.

Kakvi su glumci i redatelj?

Suradivao sam s poznatim glumcem Krešimirom Mikićem koji je glumio mog oca. Kao i svi ostali glumci sa snimanja, bio je zanimljiv čovjek. Oni su svi u svom filmu. Redatelj je bio drag i jedini smiren.

Doživljaj?

Doživljaj je premašio sva moja očekivanja. Dugogodišnji glumački trud se isplatio. Ovu ulogu smatram nagradom za sve svoje dobro odrađene sate glume, za sva pravila koja sam morao naučiti i primijeniti. Premijera samog filma je bila odlična, osjećao sam se kao pravi glumac. Vidio sam puno naših poznatih osoba, a i novinara kao nikad u životu. Nisam to mogao ni sanjati. Nezaboravno iskustvo, svakako.

Niko Fak i Marija Šolje, 6.c

Rafael Kokot, 8.c

LiDraNooooo!

DRAMSKA SKUPINA PAVLEKI NA HRVATSKOJ SMOTRI LIDRANO U ŠIBENIKU

ponedjeljak, 25. ožujka 2019.

Kad smo na Velesajmu sjeli u autobus u šest sati ujutro, znali smo da nas čeka dug put do Šibenika. Iskoristili smo tih šest sati vožnje za šalu, spavanje, pričanje i pjevanje. Svima je laknulo kada smo napokon izašli iz zagušljivog autobusa i iskrcali se pred hotelom "Niko" u Solarisu. Bilo nam je rečeno da ćemo dobiti ključeve naših soba u roku jednog sata. Nažalost, proveli smo tri sata čekajući da dođemo u svoje sobe i da se malo odmorimo prije večernje probe. Nakon večere dečki su se šetali hotelom do 23 sata, a cure su se družile u svojim sobama.

utorak, 26. ožujka 2019.

Neki su u doručku uživali više od drugih, ali smo se svi najeli. Slijedio je naš nastup. Na državnoj smotri LiDraNo predstavili smo se izvedbom dramsko-scenske igre *Kako stoje stvari*. Publika je odlično reagirala. Pogledali smo skupne nastupe ostalih sudionika, a neke su nas predstave nasmijale i podsjetile na stare poznanike. Dogovorili smo se da popodne idemo autobusom u centar grada Šibenika. Istu zamisao imale su i neke druge dramske skupine, no najviše smo se zapanjili kada smo ugledali autobus kojim smo trebali ići. Shvatili smo da se izvan turističke sezone ljudi voze autobusom koji je zapravo mali kombi. Na kraju je ipak veći autobus došao po nas i odveo nas u centar. Imali smo veliku slobodu jer smo mogli šetati centrom grada u grupama. Nakon nekog vremena dečki su dobili ideju da odu na raniji autobus i stoga su došli u hotel ranije, a neke su cure odšetale u "McDonald's" te smo se s njima na kraju vratile taksijem. Ostatak je večeri protekao u miru, bar što se tiče cura.

srijeda, 27. ožujka 2019.

U srijedu ujutro saznali smo da ćemo imati veliku čast nastupiti na zatvaranju Hrvatske smotre LiDraNo. Iako smo svi bili sretni, dečki su žalili jer su ostali budni cijelu noć. Na okruglom stolu žiri nas je pohvalio, a na završnom nastupu dali smo svoj maksimum. Nakon nastupa napustili smo sobe jer je bilo vrijeme za povratak kući. Na putu smo svi bili jako umorni, ali nakon dobrog sna odmah smo se počeli zabavljati. U Zagreb smo došli oko devet sati navečer. Iako nam je bilo žao što su naša tri dana zasluženog odmora od škole završila, bili smo sretni što smo napokon došli doma. Na kraju krajeva - kod kuće je najljepše!

Veronika Glavaš i Samuel Kišur Postružin, 7.a

Lara Buljan, 6.b

DOMOLJUBLJE ILI NACIONALIZAM?

Danas je teško odrediti granice nacionalizma u Hrvata, ali jedno je sigurno - domoljub nije onaj koji samo maše hrvatskom zastavom i viče: „Ja sam Hrvat!“

Danas se na prostoru bivše Jugoslavije pa tako i Republike Hrvatske često susrećemo s problemom nerazlikovanja pojmova domoljublja i nacionalizma što je česta pojava hrvatske, pa i moje svakodnevice u kojoj mnogi „mašu“ domoljubljem noseći neprimjerene majice ili pjevajući pjesme kojima pokazuju vlastito neznanje. Stoga i pišem ovaj problemski članak.

Za početak treba definirati oba pojma. Domoljublje je, naime, ljubav prema svojoj domovini i narodu. S obzirom na povijesna zbivanja u Hrvatskoj, jasno možemo vidjeti više načina interpretacije domoljublja. Neke od tih interpretacija same po sebi nisu domoljublje, nego nacionalizam koji ljudi pogrešno tumače kao domoljublje.

Na različita stajališta o ključnim povijesnim događajima dvadesetog stoljeća utjecale su političke okolnosti. Prva značajnija prekretnica jest stvaranje NDH 1941. godine. Može se reći kako je u to doba hrvatski nacionalizam bio najjači, a ideja stvaranja Nezavisne Države Hrvatske kao takve dobra, međutim njezino osnivanje uz potporu Adolfa Hitlera i nacističkog Trećeg Reicha tu državu čini zločinačkom i crnom mrljom u našoj povijesti. Problem je što danas mnogi ljudi ignoriraju zločine koji su počinjeni i fokusiraju se na tadašnju hrvatsku nezavisnost. NDH je savršen primjer kako nacionalizam može dobiti još radikalniji oblik.

Druga i, po meni, najvažnija prekretnica jest pobjeda antifašista u ratu 1945. godine i uvođenje socijalizma. Tu se, naime, prelazi iz krajnosti u krajnost, iz krajnje desnice u ljevicu. U godinu dana iz velikog „hrvatstva“ i nacionalizma prelazi se na „jugoslavenstvo“ i unitarizam. No, kao i u vrijeme NDH, samo je jedna istina dopuštena. Protivljenje sustavu NDH rješavalo se slanjem u logore, a u Jugoslaviji na Goli otok.

Treća prekretnica jest Domovinski rat 90-ih godina 20. st. i uspostava samostalne Republike Hrvatske. Tada se u nekih javlja izražena mržnja prema Srbima. Nakon rata, u slobodnoj Hrvatskoj, svatko ima pravo na svoje mišljenje pa se ponovno javljaju različite interpretacije domoljublja. Razlika između današnjeg pogleda na domoljublje i onog prije 1918. jest u tome što je Hrvatska prije Prvog svjetskog rata išla manje-više u jednom istom smjeru - svojoj samostalnosti. Otkada su potpali pod Mađare, Hrvati se nastoje osamostaliti. Tako u povijesti nailazimo na mnogo primjera pasivnog i aktivnog otpora. Tu su ratovi s Osmanlijama, doba Napoleona, hrvatski narodni preporod... Domoljublje se izražava ponosom na hrvatske borce za slobodu, na pjevanje budnica, na gledanje nacionalnih opera i širenje hrvatskog duha. Problem se javlja stvaranjem panslavske ideje jer su Hrvati 1918. podijeljeni i ne zna se više njihov jedinstven i zajednički cilj. Tako se stvara privremena Država Slovenaca, Hrvata i Srba u kojoj su Hrvati trebali imati značajnu ulogu. Ona je zapravo bila na tragu samostalne hrvatske države. No, već nakon mjesec dana, nekolicina hrvatskih političara radi kardinalnu pogrešku i ujedinjuje DSHS s Kraljevinom Srbijom stvarajući Kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca. Nažalost, bio je to prilično loš period za Hrvate koji 1941. godine stvarajući NDH rade još jednu veliku pogrešku koja ih je stajala svjetske sramote.

Hrvatska je od 1918. do 1991. godine bila dijelom različitih državnih tvorevina, a u NDH je nakratko imala i neki oblik samostalnosti. Povijesni događaji u Hrvatskoj na neki način odredili su podvojena mišljenja o tome što bi domoljublje trebalo biti. Neki se domoljubi ne ponose svim povijesnim zbivanjima, nego pojedinim dijelovima naše prošlosti pa na primjer imamo one koji se ponose Hrvatskom od 1941. do 1945. i druge koji se ponose partizanima i antifašističkom borbom. Pravim domoljubljem mnogi danas smatraju mahanje zastavom s prvim bijelim poljem na grbu, uzvikivanjem pozdrava „Za dom spremni!“ i pjevanjem kojekakvih tzv. domoljubnih pjesama.

Danas je teško odrediti granice nacionalizma u Hrvata, ali jedno je sigurno - domoljub nije onaj koji samo maše hrvatskom zastavom i viče „Ja sam Hrvat!“. Domoljub nije onaj koji zna sve Thompsonove pjesme i gleda svaku utakmicu s Hrvatskom, a živi u Njemačkoj i vozi sjajan automobil dok Hrvatska propada. Domoljub nije onaj koji kaže da je veliki Hrvat, a ne poštuje zakone. Domoljub je onaj tko voli svoju domovinu i svoj narod, onaj tko je pošten i onaj koji od Hrvatske nikada ne odustaje!

Problemski članak **“Domoljublje ili nacionalizam?”** Rafaela Kokota (mentorica Ivana Plejić Pech, prof.) predložen je za Županijsku smotru novinarskih radova LiDraNo 2019.

Elena Lautar, 3.c

Tonka Papić, 4.d

VUKOVARE – ZOVI!

Pričaju mnogi da bio si divan
i mirno svoje brojao dane,
tih ljeta davnih, dok rođena nisam
i nisi znao za bol i rane.

Otac i majka mi pričali jesu
što se to zbio u njedrima tvojim,
što je to čovjek učinio tada
čovjeku bližnjem, čega se bojim.

Posvuda krv je ulicom tekla,
mladost je svoje živote dala,
bližnji je bližnjem postao krvnik,
a ljudskost za ljudskost tad nije znala.

Tebe su, grade, rušili silno,
sve ono dobro uzeti htjeli,
sve što je vrijedno i što je divno,
a nisu trebali i nisu smjeli.

Hrvatska duša jača je bila,
krunica snažna na vratu svakom,
pogled u Nebo, da, pomoć s visina
doći će uvijek ufanju takvom.

Sad stojiš, grade, čvrst kao stijena,
miluje Dunav sve obale tvoje,
još uvijek tražiš one kojih nema,
al' živi se tvoji nikoga ne boje.

Nova te mladost ljepotom diči,
novi su puti, život je novi,
sad sutra ljepšim danima sličī,
a treba li opet, Vukovare – zovi!

Laura Vujić, 8. c

Pjesma Vukovare — zovi! (mentorica Ivana Plejić Pech, prof.) predložena je za županijsku smotru LiDraNo 2019. — literarni radovi.

PUTNIK

Jednoga su dana svi postali sivi, ali ne odjednom, iako ova izjava zasigurno tako zvuči. Trajalo je to godinama. Djeca su brže postajala ozbiljna. Odrasli, koji su uvijek bili ozbiljni, postajali su još ozbiljniji. Neba su se pokrila oblacima, a svi odrasli i odrasla im djeca, sklonili se u svoje sive domove raditi svoje sive poslove. Na ulicama je, doduše, još bilo gužve jer su neki sivi ljudi morali na posao putovati sivim ulicama noseći svoje sive kišobrane, za svaki slučaj. Sve je to promatrao putnik koji nije bio siv. Putnik je sve vrijeme gledao kako iz ljudi nestaje djetinjstvo i čudio se. Čudio se jer on nikada nije odrastao, a premda je imao lice poput drugih, u glavi mu je bilo šarenilo i smijeh.

I putnik je bio usamljen. Zato je i bio putnik. Putovao je tražeći drugog putnika. Osobu koja je ostala dijete, makar samo u duši. I znao je kako nije jedini, jer je bilo znakova koji su bili toliko neprimjetni da je bilo sasvim očito kako putnika postoji još. Kapljice boje na tlu gdje bi poneki umjetnik prošao. Tonovi pjesama koje bi vjetar donio od putujućeg glazbenika strujali bi među zgusnutim zgradama. Takvu je jednu pjesmu i sada donio vjetar našem putniku koji je s mnoštvom sivih ljudi sjedio na sivoj postaji čekajući blijedosivi vlak. Putnik je zatvorio oči slušajući. Pjesma mu je zujala oko glave opisujući ljepotu mora i sitnih zrna pijeska. „Tamo idem!“ usklikne putnik, budući da do tada nije znao kamo će krenuti. Često bi tako sjedio na postaji pa sjeo na prvi vlak. Vozio bi se do zadnje postaje pa tražio. Toga je dana sjeo na vlak koji vozi do daleke obale. Sivom je kondukeru dao par sivih novčića za dva sjedala. Kad ga je ovaj pitao što će mu dvije karte ako je on samo jedan, putnik je potapšao svoj plavi kofer i rekao ushićeno: „Za moj stroj gospodine!“

I tako se putnik vozio, s nadom u srcu, djetetom u duši, mudročću u glavi i vjernim kovčegom kraj sebe. Cijelu je vožnju zurio kroz prozor promatrajući pred sobom golo drveće, kristalna jezera, neuredne oblake i jesenje sunce. Brjegovi, gradovi, rijeke i polja... Kapi kiše i gromoglasna grmljavina. Bljesak munje i tišina nakon oluje. Od svega toga, našeg su putnika zasvrjbili prsti da otvori svoj kovčeg i počne pisati. U glavi su mu nicale riječi, rečenice se uvijale poput zmija čineći tapiseriju koju zovu priča, a vlak je i dalje vozio i kada je napokon stao, putnik je ostao zadnji. Skinuo je šešir vozaču, viknuo: „Servus!“ pa istrčao na blijedožuti pijesak obale. Pred njim se prostiralo savršeno sivo prostranstvo mora, no nije mario. Okretao se lijevo i desno, čak i gledao u zrak te temeljito prerovao pijesak tražeći drugog putnika. Kad ga nije našao, odlučio ga je pričekati. Sjeo je, ništa manje samopouzdan, na tlo i izvadio svoj stroj. Stavio ga je u krilo. Prsti su mu letjeli preko tipki ispisujući list za listom mrežom riječi, misli, opisa i događaja. Bilo je njegovo pisanje poput oceana pred kojim je sjedio. Prekrasno na površini, ali još ljepše ispod nje. Sjedio je tamo i pisao satima, a sati su postajali dani, a dani su postajali tjedni.

Netko drugi, sličan njemu, nije ga našao. „Onda ću ja njega zasigurno naći!“ odlučio je i zaputio se prema najbližem gradu. Ovdje su ulice bile isto tako sive kao i ljudi koji su njima kročili. Satima je vrludao ulicama osluškujući pjesmu na vjetru. Pjeva o umirujućem mirisu čaja. Obišao je putnik sve čajane. Nije naišao na drugoga poput sebe. Zatim pjeva o klupama u parku i brončanim statuama na kojima sjede ptičice cvrkućući o ljubavi. Obišao je sve parkove. Ništa nije našao pa je pjevao o mirisu kiše u zraku. Počne kišiti. Kako su sivi ljudi izvukli svoje sive kišobrane, putnik je izvadio svoj plavi. Tek što ga je otvorio, otpuše ga vjetar pjevajući glasno o osjećaju pronalaska nečega za čim je dugo tražio. Nosio je vjetar pjesnikinjine stihove o riječima koje su joj morski valovi šaptali. O čovjeku sa pisaćim strojem i pjegama na nosu. Na to putnik potrči za vjetrom prateći svoj leteći kišobran. Trčao je i trčao koliko su ga nosile noge, ali i puko veselje. Trčao je i trčao probijajući se kroz redove sivih ljudi, preskačući ograde i vrišteći svom moći svojih pluća: „Tu sam, tu sam!“ Primio se za šešir da mu ga vjetar ne otpuše. Tek što je to viknuo, vjetar stane. Kišobran isto tako padne, ali putnik se ne sagne pokupiti ga. Stade zuriti, ne vjerujući, u zrak. „Zašto, mila pjesnikinjo, više vjetar tvoju pjesmu ne nosi?“ upita pun nade. Pjesnikinja ne odgovori. Polako, uzimajući svoje i njegovo vrijeme, sivilo padne putniku na lice. Nevoljko stisne ručku svog kovčega i nastavi sivim korakom. Kao i svi ostali.

Zelena lišće s pločnika lijepilo mu se za cipele i postajalo sivo. Bio je, ako je to ikako moguće, siviji od prolaznika. Kročio je on tako, već par minuta kada se to dogodilo. Sve mu je na svijetu bilo sivo, u glavi mu više nisu vrludale nestašne rečenice. Tako siv je bio da uopće nije primijetio kada je prošla pokraj njega. Toliko, o toliko je malen i beznačajan bio pogled koji su izmijenili, a jedino što se i moglo zbiti jest da se on osvrne u prepoznavanju: „Jesi li i ti siva? Ili ipak nisi?“

Magdalena Novaković, 1.a

NOVOSTI U PAVLEKICI

NTC RADIONICE

NTC radionice održavaju se u našoj školi od travnja prošle godine, a namijenjene su učenicima od 1. do 5. razreda. Glavni cilj NTC programa je razvoj funkcionalnog znanja koje se ostvaruje uz pomoć posebnih NTC tehnika koje djeca usvajaju na radionicama. Posebnu NTC radionicu održao je Vuk Rajović, sin dr. Ranka Rajovića te Vesna Ratković, predavačica koja drži redovne radionice u našoj školi.

VEČER MATEMATIKE

Ove je godine Pavlekica prvi put sudjelovala u Večeri matematike. Cilj ove manifestacije je bio, osim rješavanja zabavnih matematičkih zadataka, provesti ugodno vrijeme u neformalnom okruženju s djecom i roditeljima u prostoru naše škole.

DEBATDeADE

U subotu 24. 11. 2018. godine, Pavlekica je bila domaćin Prvoga osnovnoškolskog turnira u debati na kojemu je sudjelovalo i 5 ekipa iz naše škole.

SJEĆANJE NA VUKOVAR

19. studenoga 2018. godine, učenici naše škole obilježili su Dan sjećanja na Vukovar potaknuti projektom „I u mom gradu Vukovar svijetli.“ Paljenjem svijeća oko škole odali su počast žrtvama Vukovara, a učenici osmih razreda uz razrednike Mariju Miletić, Viktora Mihaljevića, Antoniju Lešić te profesoricu hrvatskoga jezika Ivanu Plejić Pech, izveli su kratak prigodni program.

MEĐUNARODNI DAN PJEŠAČENJA

U ponedjeljak 15. 10. 2018. učenici 2. c razreda su uz pratnju svojih učiteljica obilježili Međunarodni dan pješačenja. Krenuli su od škole ulicom Kunišćak prema Gradskoj knjižnici Vladimira Nazora na Kajfešovom brijegu. Putem su promatrali drveće hrasta, oraha i javora te pozdravili pticu stanaricu našeg zavičaja, goluba.

ADVENT U PAVLEKICI

U petak 14. 12. 2018. od 16 do 18 sati trajala je božićna čarolija u Pavlekici. Na prostoru blagavaonice i dvorane roditelji, učenici, susjedi pa i svi stanovnici Črnomerca mogli su uživati u glazbi, kupiti neke od božićnih ukrasa i poklona koje su učenici izradili, promotriti Žive jaslice, poslušati pjesme koje su izvodili učenici nižih razreda te uživati u hrani koju su pripremili kuhari i profesori.

ŠKOLSKA KNJIŽNICA

Školska je knjižnica od ove školske godine s prvoga kata premještena u podrum. Učenicima se sviđa novo ruho knjižnice i gotovo uvijek mogu pronaći sve knjige koje im trebaju. Ukoliko želite posuditi knjigu, trebate imati iskaznicu, održavati knjigu urednom te ju u dogovorenom roku vratiti u stanju u kakvom ste je i posudili kako bi je drugi učenici mogli dalje posuđivati.

Petra Šnidarić, 8.a

ŠKOLSKE UNIFORME

Na početku školske godine (2018.-2019.) učenici Osnovne škole Pavleka Miškine dobili su školske uniforme. Uniformu čine majice kratkih i dugih rukava (svijetlo ljubičaste za cure, a tamno plave za dečake) te veste s kapuljačom. Na svakom je odjevnom predmetu logo Pavlekice. Uz uniformu su stigle i bijele platnene tenisice. Odličan su izbor po kojem će učenici naše škole biti prepoznati na raznim događanjima (terenska nastava, natjecanja, sportski događaji i sl.).

Noa Šešo, 8.a

Učenici 1.d na izletu u Kumrovcu u uniformama

**BUDI STRPLJIV. ZA NEKE STVARI
POTREBNO JE VRIJEME.**

**MUDRE SE IZREKE, NAŽALOST, PIŠU
ZA DRUGE, ALI RIJETKO ZA SEBE.**

Ivana Balaško, 4.c

NATJEČAJ “FOTOGRAFIJA I MLADI”

Na natječaju „Fotografija i mladi“ 2018. čija je tema bila Zagreb i sport, učenica 5.b razreda Franka Bandić osvojila je prvu nagradu. Za plakat je izabrana fotografija koju je snimila Vita Svilanović, 5.b. Za fotografije su pozirale Marta Tretinjak i Marta Lemić, 5.b.

Ivan Tončić i
Petar Ivančić, 4.c

Bruna Krajinović i
Marijana Buljan, 4.c

SUSRET S KNJIŽEVNICOM SANJOM POLAK

U petak 26. 10. 2018., bili smo u Knjižnici Vladimira Nazora i susreli se s književnicom Sanjom Polak. Svi smo se okupili u jednoj prostoriji i razgovarali s gospođom knjižničarkom. Kad je došla književnica, prvo o čemu nam je pričala je da u djetinjstvu nije voljela čitati. Imala je loše ocjene, ali je svaki dan čitala. U prva četiri razreda osnovne škole pročitala je oko tisuću priča.

Počela je pisati kada je postala učiteljica jer su je djeca zamolila da napiše priču, a zatim je odlučila napisati i knjigu. Njezina knjiga „Dnevnik Pauline P.“ ima dvadesetak izdanja, a ostale knjige više od deset izdanja.

Interes učenika našeg razreda je bio velik. Pričala nam je i koje je sve knjige napisala, koje su najzanimljivije i koja im je tema. Na kraju su neki zamolili da o njima napiše knjigu, a neki su čak napravili *selfie*.

Nakon susreta s književnicom vratili smo se u školu sa svim slikama i pričama koje je ispričala Sanja Polak.

Jana Boljkovac, 4.c

VIDIKOVAC ZAGREB 360° - TERENSKA NASTAVA UČENIKA PETIH RAZREDA

Dana 25. veljače 2019. godine učenici petih razreda naše škole posjetili su 16. kat nebodera na Trgu bana Josipa Jelačića. Vidikovac Zagreb 360° najposjećenija je turistička atrakcija u Zagrebu s koje se pruža veličanstven pogled na zagrebačke trgove, ulice i parkove. Učenici su fotografirali najvažnije kulturno-povijesne građevine i uživali u razgledavanju grada iz zraka. U interijeru vidikovca proveli su jedan sat uz edukativne sadržaje o povijesti i zanimljivostima grada te zaigrali društvene igre. Na kraju su dobili poklon – plan grada Zagreba.

Ita Tissauer Pavičić, prof.

INICIJATIVA ZA OČUVANJE POTOKA ČRNOMEREC

Kraj zagrebačkog potoka Črnomerec se 30. ožujka 2019. održala šetnja podrške inicijativi za očuvanje otvorenog toka potoka. Dvosatnu šetnju vodio je glazbenik Darko Rundek, a pratili su ga naši učenici 2.c razreda sa svojim učiteljicama i roditeljima.

I ove školske godine u našoj školi djeluje izvannastavna aktivnost Mali planinari pod vodstvom učitelja Anite Kristian, Borisa Puljara i Marije Klokočar. Ove smo godine posjetili Velebit, Zagrebačku goru i upoznali PD Lipa; u Samoborskom gorju popeli smo se na Oštrc; na Kleku nas je s ostalim članovima društva sveti Patrik iz Samobora bilo gotovo dvjesto. Iz godine u godinu sve je veći interes za ovu izvannastavnu aktivnost, a kolika je važnost i dobrobit boravka u prirodi pokazuje i to da Mali planinari potiču obitelji i na samostalnu organizaciju šetnja i izleta. Svaki se izlet s nestrpljenjem očekuje i dobro planira. Iduće godine, ako si učenica ili učenik od 3. razreda do 8. razreda, možeš nam se pridružiti u upoznavanju ljepota naše domovine.

Anita Kristian, voditeljica Malih planinara

INTERNET JE DOBAR SLUGA, A LOŠ GOSPODAR

Internet... pojam koji ima dobrih, a nažalost, i loših strana. Krenut ću od onih dobrih, no kasnije se moram osvrnuti i na one loše.

U ovo vrijeme društvene mreže su veoma popularne. Svaka druga osoba ima Instagram, Snapchat ili, pak, Facebook. Više nije kao što je nekad bilo. Znaite ono kad nam roditelji pričaju kako je njima bilo lijepo. O tome kako oni nisu imali ekrane, mobitele i računala, a imali su loptu, livadu i društvo. Nama sad to zvuči nepojmljivo, no zamislite samo koliko su se oni družili, zabavljali, smijali i igrali. Skrivali su se roditeljima da ih ne vide kako su prljavi i blatnjavi ili zbog toga što kasne jer im igra nije na vrijeme završila. Danas djeca gledaju u mobitel, onda im dosadi, no nije to ništa jer imaju televizor, računalo ili možda još neku drugu izmišljotinu. Ne padne im na pamet da izađu vani, na zrak i da se bez mobitela druže sa svojim vršnjacima. Više nema komunikacije, samo postoji sve više svađa i nemira. Prijatelji u razredima više se ne slažu, a kako će se i slagati ako ne pričaju, već sjede jedan pored drugoga i tipkaju na mobitel. Da ne spominjem kako ljudi stvaraju svjetske rekorde igrajući jednu igricu dvadeset i četiri sata. Ljudi su zaludeni time.

Na Internetu ima puno informacija, zanimljivosti, recepata i slično, no ima i velikih opasnosti. Ljudi se žele praviti važni pred drugima te postaju ljudi koji ulaze u tuđe profile i krađu osobne podatke. Ima sve više nasilja fizičkog i verbalnog, a ima i samoozljeđivanja kao i samoubojstva. Jedan od primjera je igrica zvana "Plavi kit" koja je postala popularna na društvenim mrežama, a djecu je tjerala na ozljeđivanje, samo da bi došli do kraja igrice, no kraj je bilo samoubojstvo. Što se tiče društvenih mreža poput Instagrama, djeca objavljuju fotografije i mogu upasti u depresiju zbog loših i pogrđnih komentara. Postoje i ljudi na Internetu, najčešće muškarci, koji se pretvaraju da su mlađi te dogovaraju izlaske s mladim djevojkama. Zbog svojeg neiskustva, djevojke ostaju silovane i zlostavljane. Internet je bio 'dobra stvar' sve dok nije došlo do pretjerivanja i do svega ovoga što sam navela.

Htjela bih da ljudi koji varaju, hakiraju i zlostavljaju prestanu s time jer s takvim ponašanjem nikad ne bi trebali biti popularni u društvu, a nažalost, to je česta pojava nečijeg društvenog uspona. Sramotno je da se takvo ponašanje u raznim društvima podržava. Društva se trebaju osvijestiti i prestati se hvaliti lošim ponašanjem i ocjenama, nego upravo suprotno — hvaliti se kako su spasili osobu u nevolji ili nevolju spriječili. Na Internetu treba biti manje opasnosti i više zaštite!

Lea Bartolović, 7.a

Juraj Zubčić, 4.d

UČIMO O INTERNETU

Dana 1. ožujka 2019. na satu razrednika psihologinja naše škole Kristina Čehil održala nam je vrlo zanimljivu radionicu na kojoj smo naučili kakve sve vrste internetskog nasilja postoje te koje sve opasnosti vrebaju iza ekrana. Objasnila nam je zašto je važno osobne podatke držati samo za sebe te što se sve može dogoditi ako te informacije dođu u krive ruke. Saznali smo da se nasilje na internetu može vršiti na puno različitih načina te da je u principu sve izazvano javnim objavljivanjem osobnih informacija. Naučili smo zašto je važno povjeriti se roditeljima ako nam netko pošalje prijeteću poruku ili nas nepoznata osoba pozove na sastanak.

Psihologinja nam je navela pravila ponašanja za sigurnu uporabu interneta. Istaknut ćemo najvažnija:

- nikada ne smijemo javno dijeliti adresu i broj telefona jer bi ih mnogi ljudi mogli zlouporabiti
- ne smijemo se sastajati s nepoznatim ljudima koje smo „upoznali” na internetu
- lozinke moramo čuvati samo za sebe
- ne smijemo objavljivati neprimjerene fotografije .

Stoga svima poručujemo: „**Očuvajmo privatnost!**”

Laura Osredečki, Nela Damić i Eva Goreta 5.a

E-SVAŠTA

Mnogi ljudi danas će reći da živimo u svijetu prepunom mogućnosti za svakoga. Sve je na dohvata ruke, sa svakim možemo gotovo trenutačno stupiti u kontakt, možemo utjecati na zbivanja, komentirati, imamo nevjerojatnu mogućnost izbora. I zaista se čini da je tako.

Sve je počelo nekako na prijelazu u novo tisućljeće onim što nazivamo elektronička pošta. E-mail. Isprva se to činilo pomalo stidljivo, nedorečeno, ali onda je toliko buknilo da je danas postalo uobičajen način komunikacije. Mnogi dokumenti, upute, zahtjevi više ne dolaze "običnom" poštom. Danas je sve "na mreži".

Iskreno se zapitajmo, kad ste zadnji puta dobili kakvu razglednicu, dopisnicu (znate li uopće što je to?), božićnu ili novogodišnju čestitku? A tek pismo? Naše poštanske sandučice pune samo račun. No, ni oni neće dugo: eto, unazad nekoliko mjeseci na moj e-mail uredno stiže e-račun. Poštari su sigurno sretni, ljekarnici i ortopedi manje, moglo bi im ponestati mušterija.

Plaćati se, dakle, može i internetom. Štoviše, namjera jest da se to i proširi. Mogućnosti su već sada gotovo neslućene. Već postoji stanovita domaća tvrtka koja se naziva po e-trgovanju. Sigurno mnogi znaju i za e-bay koji je potpuno promijenio način kupovanja suvremenog čovjeka. Nekoliko minuta "surfanja", par klikova i kupnja je obavljena. Iz vaše sobe, stolice ili naslonjača.

Vjerojatno niti ne slutite koliko je mnogo oko vas e-građana. Sasvim obični to su ljudi, vaši prijatelji, rođaci, roditelji, ali s napravljenim on-line profilima kojima mogu činiti zaista svašta: otvoriti e-obrt (recimo otvoriti slastičarnicu), provjeriti vlasništvo nad zemljištem u e-gruntovnici, služiti se raznim e-uslugama (zbog kojih bi inače stajali u redovima raznih gradskih komunalnih poduzeća i izmjenjivali ljupke poglede i riječi s vječnom nasmiješenim službenicima iza pulta).

Već osjećam kako se čitatelj našeg školskog lista meškolji i mučno probija kroz ove retke pitajući se: "Kakve to veze ima sa mnom?"

Ima. E-dnevnik. E-imenik. A nama učiteljima, nastavnicima, profesorima i, posebno razrednicima, jako puno znači e-matica. Sve vaše ocjene (i sve naše opaske o vama, cijenjenim učenicima), svi vaši izostanci i još toliko nebrojeno toga roditeljima su (a i vama) doslovno na dlanu. Na zaslону mobitela. Koliko se svijet promijenio!!!

Imamo li čast živjeti u ovakvom vremenu? Kao i na sva pitanja i na ovo treba dati promišljen i uravnotežen odgovor. (N)i da (n)i ne. Zvučim li poput političara (koji se nikome *ne bi štel zameriti*) ili tražim istinu? Promislite sami. Lakše nam je možda nego ikad ikome u povijesti (znali ste da ne mogu bez Nje, zar ne?). Da je Cezaru netko *esemesao* da Brut nešto piskara protiv njega na Facebooku ili da je Napoleon slušao Zorana Vakulu... No, što je s nama? Što je s ljudima? Ne otuđujemo li se jedni od drugih? Ne šaljemo li si poruke preko društvenih mreža iako smo međusobno udaljeni nekoliko metara? Ljudska toplina je nezamjenjiva, zaljubljujemo se u poglede, a ne u smajlice jer drugoga moramo vidjeti, upoznati. I dok nam sve te e-stvari služe, bit će dobro; gadno će postati počnemo li služiti njima.

Moj bi pokojni djed mahnuo rukom i rekao: "E, svašta!"

Viktor Mihaljević, prof.

Petra Puškarić, 1.c

Una Gašparović Melis, 3.c

TOP 5 RAČUNALNIH IGRICA

5. LEGO MARVEL SUPER HEROES

Igrica je uglavnom namijenjena mlađim igračima. Vodi nas kroz mnogobrojne Marvelove filmove te nas susreće s mnogobrojnim likovima iz Marvelovih filmova. Zabavna je te bih ju preporučila svakome.

4. ASSASSIN'S CREED ORIGINS

U ovoj igrici postajete egipatski šerif Bayek koji se vraća u svoj rodni grad Siwa, gdje trebate razgovorom uvjeriti lažnog proroka Medunamuna da je Egipat sekularna (sekularizacija je princip razdvajanja državnih institucija i osoba ovlaštenih za zastupanje države od vjerskih institucija i vjerskih dostojanstvenika) država. Putujete kroz Egipat i slika je fantastična, a i grafika.

3. MARVEL'S SPIDERMAN

Divna igrica za sve koji imaju PS4 i obožavaju Marvel. Peter Parker poznatiji kao Spiderman živi u New Yorku i bori se protiv zlikovaca poput Green Goblina. Na početku ste tinejdžer, a kako prelazite igricu, postajete odgovorni superheroj.

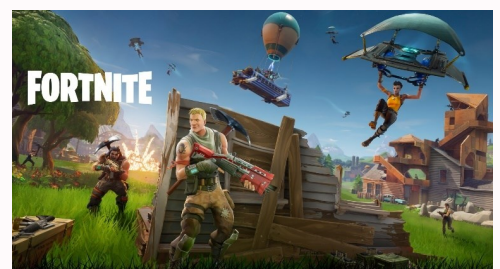
2. FIFA 2019.

FIFA 2019. jedna je od najboljih i najigranijih igrica. Za neupućene, riječ je o nogometu. Grafika je izvrsna i jako glatko radi.

1. FORTNITE BATTLE ROYALE

Fortnite Battle Royale je jedna od najigranijih igrica ikad. Igralo ju je oko 100 milijuna igrača. Sad nije više popularna kao prije, no i dalje je odlična. 100 ljudi se natječe. Tko zadnji ostane, pobijedio je. Igrica je izvrsna i još je k tome besplatna. Plaćaju se Vbucks kojima kupujete mnogo toga.

8.a

MARIJA MILETIĆ: razrednica

VIKTORIJA ADŽIJEVIĆ: “Vikica“, draga, brižna

TOMISLAVA BARIŠIĆ: zanimljiva, puno putuje

LEONARD BRGIĆ: savršeno dijete

FILIP DUBOVEČAK: Fifi iz cvjetnog društva, budući tenisač

JANA GILJA: ne možeš ju ne čuti

NIKA HAJVAZ: zafrkantica, posebna, rastura u sportovima

NERA IVKOVIĆ: gdje se gasiš?

KARIN KUCAN: smiješna, luckasta, zna cijelu školu

PETRA MAJERIĆ: tiha, draga, odlično piše

MAGDA MUDRINIĆ: društvena, voli se zezati

VJEKO PEZER: njega se zove kad treba s računalima

MATEJ PILIĆ: odgovara biologiju svaki sat bez iznimke

VITO SABIONI: pijani funcut

NOA ŠEŠO: buduća gospođa Gunnasen

PETRA ŠNIDARIĆ: pametna, opuštena

DOMINIK ŠPIT: sve mu je smiješno

IVAN TIĆAC: “Tiki“, smije se s Dominikom

HELENA VAZDAR: uvijek kasni

FRAN ŽUPAN: ne nosi knjige u školu, ali zato ima kemiju u malom prstu

I tako, prošla je i naša zadnja godina u svima najdražoj Pavlekici. Ne mogu vjerovati koliko je brzo prošlo. Sve češće mi se događa da mi se u trenucima nostalgije za svim divnim trenucima moga osnovnoškolskog razdoblja oči zasuze. Svemu lijepom dođe kraj. Samo ću reći da smo mi ipak "Bekači za sva vremena!"

JERKO BRONIĆ (JEROLIM) - uvjerljivo najbolji u glazbenom, ne razumije zašto bi netko htio imati Downov sindrom i uvjeren je da je Poljud u Poljskoj. Nemirna ptica noćna.

MAURO ČILIĆ (MAUO) - Bosanac, ima kockastu glavu i kaže da je Spužva Bob na srpskom ploča.

VITO ČILIĆ - Zagrebačka Torcida, AD HD/Ajde Hajde, i sam znaš da mu ne treba matematika da bi shvatio koja ti je taktika.

LEON DUNAT (VILIM) - voli jesti jabuke, dežurna šopingholičarka i Rokov vjerni pratitelj.

MAJA SOFIA GRBIN - naša tajanstvena plesačica, Grkinja i latinašica u jednom.

EMA HRŽENJAK - sitna, ali dinamična, voli rozo i odgovarati biologiju svaki sat.

EVA HUDAVERDI - kasni svaki Božji dan, ne podnosi gluposti i zatucanost.

IZABELA HUSTA (IZI) - kemičarka, blago rečeno čudovište za košarku.

NINA IGNAC - Slavonka, Jerko kaže da je kriva za sve, no zapravo nas izvlači iz testova.

JAKOV JAKUPAK (J.J.) - ljubičica bijela, sluša AC DC, wc mu je kao drugi dom, jedan od najljepših rukopisa (svakako među dečkima).

PETAR LEMIĆ (PERO) - voli listiće, novi dan, nova nacionalnost (Dalmatinac, Hercegovac, Purger...) domoljub, rodoljub, staromodna glazba, nekad med i mlijeko, a nekad vulkan.

ROKO LIVADA (LIVI) - ne zna spavaju li ribe i ima upitnu vjeroispovijest, stalno mu curi krv iz nosa.

KLARA MALOJČIĆ - naša intelektualka i jedna od najpouzdanijih, ali ne voli priče s koljena na koljeno, ima zanimljiv rukopis.

8.b

ISKRA OBHOĐAŠ - misteriozna umjetnička duša, ne razumije razliku između transkontinentalnih pruga i transića.

IVAN RADIĆ (RADE) - dvojajčani blizanci imaju dva jaja, nije imao naočale, redovito ga bole kapci prije fizike/njemačkog i ima brdo kromosoma. Prihvatili ga kao svoga.

DEŠA RADOŠ (CVITA) - uvjerljivo najbolja u tjelesnom, kiše sto puta na dan (minimum), često gladna.

EMA REBRINA - otkrila nam je da se na Novom Zelandu uzgaja mlijeko, gledala je na YouTube-u da smo vodili rat s Kanadom, beskrajno energična.

DOMINIK RENIĆ (DOMO) - više razumije japanski od škole, najbolji botaničar (2 godine radio herbarij).

EMANUEL ŠAREC (BAKALAR) - stvarno se boji da ne mislimo da je on kao Radić, samozatajno promišlja smisao života.

HANA ŠARIĆ - automat za žvake svih vrsta, jedna od najširih duša Pavlekice.

NIKA ŠRIBAR (ŠRIBARICA) - bankar čestih napadaja smijeha.

FRAN TRETINJAK (TRAKTORNJAK) - najbolji gejmer ikad i još se usavršava, jedan od najpristojnijih dečaka.

ANA VASILJ - operna primadona tek povremeno sklona brbljanju. Vozi traktor!!!!!!!!!!!!!!

JAKOV VRSALOVIĆ (VRSA) - domoljub koji još mora upoznati domoljublje, rodoljub i Bogoljub, fali mu H20 u matematici (kako bi Radić rekao), najviše voli pisati zadaćnice, nikad ne bi mogao voziti auto u Engleskoj ili Australiji.

PROF. VIKTOR MIHALJEVIĆ (razrednik) - najviše voli izlete u Zagorje. Uporno utjeruje komunikacijski bon-ton na satove razrednika i određene tjera na dodatne u 7:15h, no piše pjesme o svome razredu i vrlo aktivno kontrolira WhatsApp grupu (od maturalca do sada). Sve u svemu-boljeg razrednika nismo mogli dobiti! Odobrio je i ovaj tekst!

8.C

ANTONIJA LEŠIĆ - Raska

Senad Ali - zafrkant

Ivan Badrov - krotki

Luka Batelić - košarkaš

Lara Draganić - duša

Bojan Fišćur - masa

Marina Galić - Bosanka

Ijan Gregorinčić - profesionalni boksač pernice

Mia Grgić - #uštipci

Nadia Olivia Hrkać - krotka Barica

Nika Karačić - slavuj

Rafael Koko - Kraus

Victoria Carmen Maričak - „make America greatagain!“

Tonka Musić - Tonka je Tonka

Ana Perković - Perka

Anna Shumilina - mother Russia

Sara Srdić - Sra

Marija Šitum Herman - Marica

Marta Štrk - Roki

Dominik Topić - gamer

Katarina Vašarević - zna sve udžbenike napamet

Laura Vujić - katolkinja

Marta Žarković - *nervouslaugh*

Tomislav Žlibar - ptica trkačica

MI OSMI CE

Raska u petom razredu dobila nas je
i odjednom promijenilo se sve.

Buljave oči, niska tijela,
tako je započela mladost cijela!

Navrat nanos i šesti smo prošli,
a iz sedmog smo što brže o'šli.

Još samo osmi moramo izdržati
i još malo za ocjene moliti.

Izbjegavati ispitivanje, izbjegavati test,
na svakom testu svega nas je šest.

“Postotak najniži imate vi”
govore nam često profesori svi.

Svakoga dana neka svađa u grupi,
dok raska šakom o sto' ne lupi.

Vjera, ljubav, domovina i sloga,
najbolji je motto razreda moga.

Nema više osmoga ce,
tugujte i plačite, briga nas za sve!

Nadia Olivia Hrkać i Laura Vujić

*Gdje je vika
Gdje je graja
U osmi ce
Milijun zavičaja!*

Rafael Kokot

*Godina prošla
Bliži se osnovnoj kraj
Falit će nam sve!*

Nadia Olivia Hrkać

„Svijet je pozornica u kojem svi mi imamo svoje uloge“

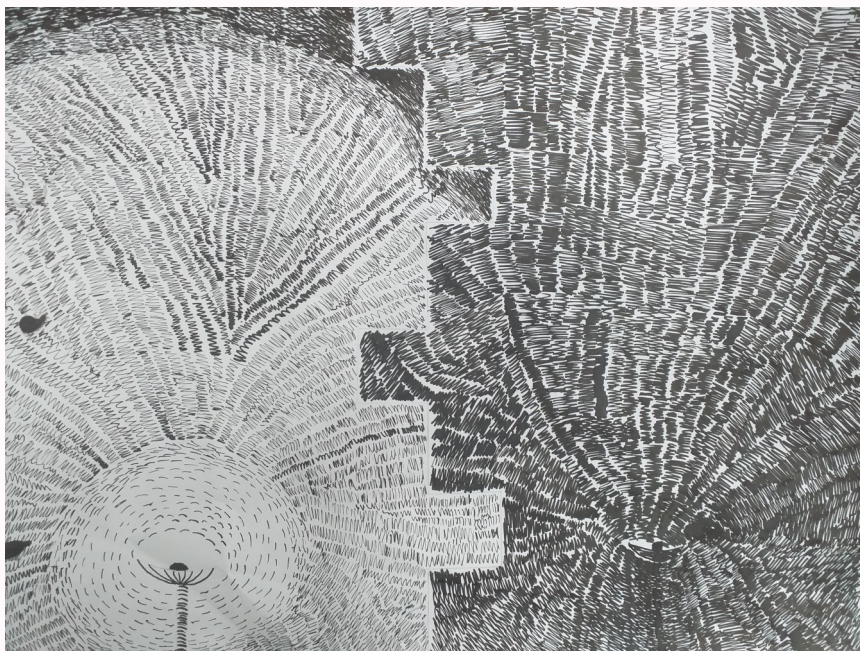
William Shakespeare

Naš svijet. Mjesto koje ima toliko dobrih strana, ali i toliko nedostataka. Može nas činiti sretnim ili ubiti. Natjerati te da zahvaljuješ Bogu na svakom danu, ili tražiti Ga da ti ga uzme. Nije lako izdržati i opstati na ovom svijetu, punom predrasuda, tuge, nesreća, osuda od strane ljudi koji nas ni ne poznaju. Svatko formira svoje mišljenje na temelju sporednih stvari, poput odjeće koju nosimo ili glazbe koju slušamo. Ljudi si svašta daju za pravo, smatraju se bogovima, misle da je njihova moć bezgranična.

Ljudi ne shvaćaju jednu stvar, a to je da svatko na ovom svijetu ima svoju ulogu. Svatko je ovdje s razlogom. Ne postoji osoba čiji je život uzaludan, besmislen, niti postoji jedno nepotrebno biće na svijetu. Ljudi, obzirom na svoj nedostatak morala, to ne shvaćaju pa svoj život troše na uvrede i osude. Ne znaju da je svatko stvoren za nešto, neki su ovdje da služe Bogu, neki da vode svoj narod, neki da liječe ljude, neki da donose presude. Po meni, najgora stvar koju netko može napraviti, je promašiti svoju ulogu. Čovjek koji radi nešto za što nije predodređen, nije, niti može biti sretan čovjek. Zamislite svoj život u nezadovoljstvu u kojem se svaki dan budete nezadovoljni, a kad čujete budilicu navijenu za odlazak na posao, zacrni vam se pred očima. Dođete kući i ponovno ste nezadovoljni i neispunjeni. Na primjer, profesori koji ne vole djecu. Koja je svrha svakog dana iznervirani odlaziti kući s posla zbog zanimanja koje vas ne zadovoljava? Koji je smisao onda? Da vam odmah kažem, nema ga. Biti nezadovoljan je nešto najgore što vam se može dogoditi. Navečer ići spavati nezadovoljan pa tko bi to htio? Tko bi se tome prepustio? Život nije dug, nije baš ni sretan. Malo čije priče su sretnе. U principu, živimo za malo onih sretnih trenutaka provedenih s našim najmilijima, i zapravo, nijedan život nije uistinu lijep. Ljudi mogu biti zadovoljni svojim odlukama, ali malo tko je zapravo istinski sretan. Previše se stvari događa da bi ljudi bili uistinu sretni. Neki ljudi ne shvaćaju da Bog ima plan za svakoga, svaki čovjek je stvoren za nešto. Svatko od nas je sposoban i važan i može napraviti promjenu, i to veliku. Svačiji glas je važan, svačije riječi su važne! Mi smo tu da prvenstveno popravimo svoju državu, a onda i svijet. Tu smo da Hrvatskoj vratimo stari sjaj koji je naša domovina imala prije Domovinskog rata. Bez obzira na nedostatke života unutar hrvatskih granica, trebali bismo ostati ovdje, na stijenama naših pradjedova. Smatram to svojom glavnom ulogom. Osim toga, uloga mladeži je promijeniti ovaj svijet, ovaj način razmišljanja. Trebamo biti efikasni i pomoći da u našem svijetu bude jednakosti i slobode, da ljudi budu sretni kao što su nekada bili.

Život je kratak i vrijeme leti. Nemojte ga tratiti na žaljenje, već ispravljanje pogrešaka i mijenjanje svijeta oko nas.

Marija Šitum Herman, 8.c

Katarina Perić, 6.c

KOJE ZANIMANJE ODABRATI?

Zanimanje je skup poslova i radnih zadaća koji su svojim sadržajem i vrstom povezani kako bi ih obavljao jedan izvršitelj koji posjeduje odgovarajuća znanja, vještine i sposobnosti. Zanimanje biramo prilikom upisa u srednju školu, odabirom fakulteta.

Trenutno se nalazim pred upisom u srednju školu i odabirom zanimanja. Dok su svi kao djeca željeli biti pjevači, glumci, policajci i veterinari, ja nikad nisam imala posebnih ambicija. U školi mi svi predmeti idu dobro. Nemam obiteljski posao koji bih mogla naslijediti, stoga na završetku osnovne škole primorana sam odluku o odabiru zanimanja odgoditi još malo upisom u neku od gimnazija. Nadam se da će mi dodatne četiri godine pomoći u zrelijem odabiru. Zatražit ću i savjet roditelja, ali ga se neću strogo pridržavati jer smatram da svakoj osobi pristaje neko zanimanje te da u odabiru istog ne bi trebala utjecati druga mišljenja.

Malo sam na tu temu propitala neke svoje prijatelje iz razreda. Evo što su oni kazali.

“Do sada još nisam odlučio kojim zanimanjem ću se baviti, ali koje god da odaberem sigurno će biti ono što ću željeti. Prije same odluke poslušat ću par dobrih savjeta, ali na kraju će ipak to biti moja odluka jer se radi o mom životu.”

Filip Dubovečak, 8.a

“Na pitanje kojim zanimanjem u životu se želim baviti još nemam odgovor. Pri odabiru zanimanja poslušat ću savjete roditelja i prijatelja, no odluku ću donijeti sama. Smatram da se svatko treba baviti onime što voli i u čemu je dobar, a ne da tu odluku umjesto njega donesu druge osobe. Nadam se da ću u životu pronaći zanimanje koje me ispunjava jer je posao veliki dio života.”

Tomislava Barišić, 8.a

“Da, već dugo znam kojim se zanimanjem želim baviti. Shvatila sam ga kao poziv jer, u biti, to i jest. Savjetovala sam se s roditeljima koji podržavaju moju odluku. Čvrsto sam odlučila postati liječnica.”

Helena Vazdar, 8.a

Mia Bedek, 2.d

A priupitala sam i neke djelatnike Pavlekice kako su oni odabrali svoje zanimanje.

Kao mali htjeli ste postati...

Profesorica Plejić Pech: „Kao mala htjela sam postati liječnica ili veterinarka, pomagati ljudima i životinjama.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „San mi je bio da postanem balerina, kao i vjerojatno svakoj djevojčici.“

Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Htio sam postati vatrogasac ili astronaut.“

Učiteljica Anić: „Htjela sam postati liječnica.“

Jesu li roditelji imali utjecaj na odabir zanimanja?

Profesorica Plejić Pech: „Ne, nisu imali direktan utjecaj, no oboje su bili profesori pa me to možda usmjerilo prema toj vrsti zanimanja.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „Ne, bili su zaista otvoreni po tom pitanju.“

Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Da, oni su me podržavali u tome.“

Učiteljica Anić: „Ne, već prijateljica.“

Što vas je natjeralo na odabrani odabir? Jeste li se dvoumili?

Profesorica Plejić Pech: „Za mene je ljubav prema književnosti ipak prevagnula, no voljela sam i povijest i arheologiju.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „Na moj odabir zapravo je utjecao predmet psihologije u gimnaziji koji mi je pomogao upoznati to područje, rad ljudskog mozga i ponašanje i to mi se činilo vrlo zanimljivim pa sam na kraju odlučila kako bih se ipak time željela baviti.“

Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Ne znam što me potaknulo da odaberem pravo, jednostavno mi je bilo zanimljivo, dvoumio sam se još i oko politologije.“

Učiteljica Anić: „Da, dvoumila sam se oko medicine i učiteljstva, no prevagnula je ipak sklonost radu s djecom, radno vrijeme. Pogotovo nakon praktičnih vježbi iz medicine, učiteljstvo mi se učinilo ljepšim.“

Jeste li zadovoljni poslom kojim se bavite, odabirom zanimanja?

Profesorica Plejić Pech: „Naravno.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „Da, jako mi se sviđa rad s djecom.“

Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Da, zadovoljan sam.“

Učiteljica Anić: „Jako.“

Postoji li nešto što biste promijenili?

Profesorica Plejić Pech: „Još bih malo studirala i istraživala različite društvene znanosti.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „Ne, mislim da sam našla pravi posao za sebe, uživam u radu s djecom i sretna sam što sam ovo odabrala.“

Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Ne, zadovoljan sam, zanimljivo je, dinamično, a kolege profesori su odlični.“

Učiteljica Anić: „Ne, dobro mi je, djeca su prekrasna, jedino me smeta što se odnos između roditelja i učitelja puno promijenio.“

I za kraj, što savjetujete učenicima pri odabiru zanimanja?

Profesorica Plejić Pech: „Savjetujem im da slijede ono što vole, da se ne upisuju u škole u koje ne žele ići te da ne dopuste drugima da im nameću svoje mišljenje.“

Psihologinja Pavlekice Kristina Čehil: „Savjetujem im da najprije dobro upoznaju sebe i ono što vole raditi, da dobro upoznaju sva zanimanja i da onda slijede svoj osjećaj jer nema prepreka kad nešto voliš.“

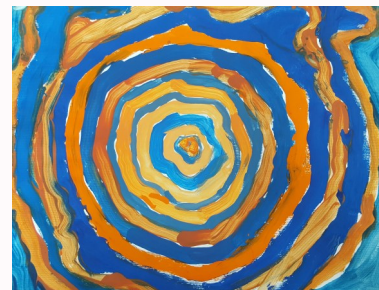
Tajnik Pavlekice Darko Tukač: „Trebaju dobro razmisliti pri odabiru jer je to važna odluka i time će se baviti cijeli život, ne trebaju gledati samo kako će zaraditi najviše novaca, nego da vole svoj posao i da budu zadovoljni.“

Učiteljica Anić: „Savjetujem da samo odlikaši odu u gimnazije, a da nakon četiri godine srednje škole vide idu li u pravome smjeru jer je najvažnije raditi ono u čemu uživaš te da kroz cijelo školovanje, koliko je to moguće, ostanu zdravi.“

Eto. Držite mi fige. Znam da ću uspjeti otkriti koje je to zanimanje...

Katja Makar, 3.c

Marija Bronić, 3.c

OSMAŠI NA PREKRETNICI...

„Znamo što jesmo, ali ne znamo što bismo mogli biti“

W. Shakespeare

Svi mi znamo tko smo, koliko imamo godina, kako se zovemo, koje su nam mogućnosti, što nas veseli, a što rastužuje. Cijeli život se ponašamo prema normama koje su nam nametnute, no je li to sve što možemo? Odgovor je ne! Svi mi imamo velike mogućnosti, no pravila nas sapinju, kočje nas. Znamo li što će biti u budućnosti? Bojim se da ne znamo, možemo samo predviđati. Nekima je trenutno najveći stres upis u srednju školu, ne znaju što žele biti u budućnosti, a ako i imaju želje, kočje ih roditelji. Ne bismo trebali slušati njihove težnje iako bismo ih mogli uzeti u obzir, već bismo trebali slijediti svoje snove...

Trebamo slušati srce i slijediti snove, a upornost je ključ pa nam nijedan naš san neće biti neostvariv. Naš život je samo naša priča, naša da je ispišemo, naša da je sanjarimo, naša da je živimo. Onaj tko je poput vode, tko poprima oblik u koji ga staviš, tko se slijepo savija pod pravilima nikada neće znati što može, gdje su mu granice i neće upoznati svoj puni potencijal. Mnogi imaju velike snove, ali rijetki ih ostvare. Neuspjeli sanjari žive u samosažaljenju i tuzi, a pogreška bi bila živjeti poput njih. Nemojmo dopustiti takav život jer možemo bolje!

Pravila su svuda, kočje nas i sapinju, a mi moramo biti jači, moramo se nastaviti boriti za naše ciljeve usprkos svemu. Samo je jedan život, živimo ga živo!

Jerko Bronić, 8.b

Eva Oštarčević, 1.a

Mi svi znamo što jesmo ili barem tako mislimo. Volimo se pretvarati da nas ne diraju komentari drugih ljudi i da ne postoje trenutci u kojima se detaljno pogledavamo kritizirajući svaku stanicu našeg tijela. Razmišljam o onim trenucima u kojima zaboravljamo tko smo i dopuštamo da nas kritike i primjedbe drugih ljudi, koji nikad nisu bili u našoj koži, definiraju. Trudimo se pošteno ponašati prema svima, ali kada je riječ o nama, situacija je itekako drukčija. Mislimo da nije okrutno vrijeđati se, usporediti s drugima, u čijoj koži ni mi nismo bili i govoriti kako mi nemamo ono što oni imaju dok smo potpuno nesvjesni svojih kvaliteta i onoga što nas istinski čini i razlikuje od drugih. Također smo brzi da se prozovemo manje inteligentni ili glupi zato što neki drugi, za razliku od nas, imaju sve petice u školi.

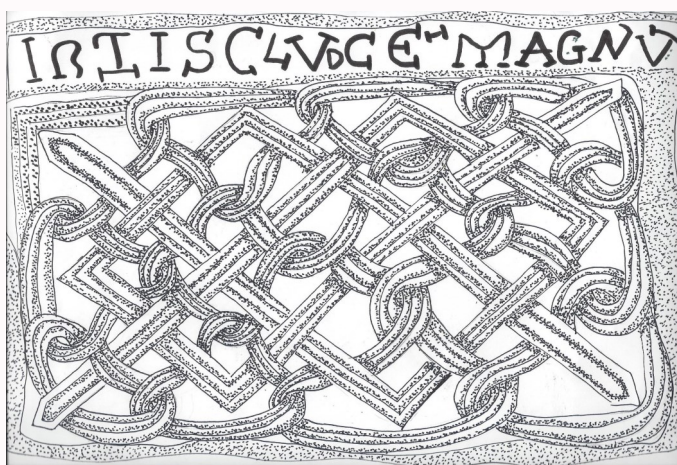
Zamislite kako bi bilo kada bismo mogli vidjeti ono što uistinu posjedujemo. Kada bismo mogli na trenutak zaboraviti na druge i dopustiti da naše svjetlo svijetli i kada bismo shvatili da smo svi drukčiji i da nas baš to čini jedinstvenima. Toliko bi nam se život poboljšao kada bismo se prestali ograničavati glupostima u koje smo se sami uvjerali i kada bismo shvatili da prihvaćanjem sebe otvaramo nepregledne mogućnosti i opcije onoga što možemo!

Maja Sofija Grbin, 8.b

Nalazim se na prekretnici života. Kraj osnovne, početak srednje. Kraj staroga poglavlja, a početak novog. Najteži dio srednje škole je odabrati srednju školu. Osjećam pritisak sa svih strana. „Da, da moj sin je išao u „Vladimir Prelog“, ta škola ti je odličan izbor“ ili „s MIOC-em ne možeš fulati.“ Svatko ima svoju teoriju koju srednju školu trebam upisati. Mene se i ne pita. Kada me pitaju, ja im svakako ne znam odgovoriti što bih htjela upisati. Roditelji kažu: „Upiši što želiš, ti najbolje znaš!“, a ja ih samo blijedo gledam. Svaki dan slušam prijatelje kako planiraju koji će fakultet upisati, a ja obeshrabreno prođem dalje. Najveća odluka mog života je za samo tri mjeseca. Najbitnija odluka, a ja samu sebe tješim: „Ma imam ja vremena.“ Imam li zaista vremena? Hoću li uspjeti odabarati srednju školu ili ću odabrati nešto što nije za mene? Jedna odluka ovisi o tome kako ću provesti zadnje godine prije fakulteta. O maturi ne želim ni razmišljati. S četrnaest godina moram odabrati srednju na temelju vlastitih interesa. Trenutno su mi interesi gledanje filmova i izbjegavanje odgovaranja književnosti. Želim „izlaziti“, družiti se s prijateljima i uživati. Svakim danom imam sve manje vremena, a nisam ni blizu nekoj pametnoj odluci. Srednja škola svakoga oblikuje u novu osobu. Sve će se promijeniti, ja ću se promijeniti. Hoću li se promijeniti na bolje ili gore? Ne znam. Sve što znam je da se veselim promjeni. Upoznavanju novih prijatelja i profesora. Nedostajat će mi sve. Moja škola, prijatelji, razrednica, profesorica Jasna i svi ostali profesori. Bit ću okružena novim licima, profesorima kojima vjerojatno nije stalo do moje ocjene i znanja. Ništa neće biti isto. Ja neću biti ista. Hoću li biti prihvaćena ili ću sama tumarati školom? Ne mogu znati dok ne probam. Zato trebam imati pozitivan stav. Stvari su onakve kakve ih ti napraviš. Veselim se novom gradivu i znanju. Možda mi bude bolje nego u osnovnoj, a možda ne.

Znam kako je u osnovnoj školi, znam kakva sam ja u osnovnoj školi. Jedini način da saznam kakva ću biti u srednjoj jest da „proživim“ srednju. Ne znam što mi se u budućnosti sprema. Ne želim znati. „Znamo što jesmo, ali ne znamo što bismo mogli biti!“

Nadia Olivia Hrkać, 8.c

Lana Pejić, 4.d

Ema Jureša, 1.c

Imam četrnaest godina i za manje od dva mjeseca preda mnom je prva veća samostalna odluka. A ja ni u što nisam sigurna. Još k tome što se od mene očekuje da znam koju ću srednju upisati, očekuje se da već imam i neku predodžbu budućeg zanimanja. Osjećam veliki pritisak, ali ne želim to tematizirati dalje. Shakespeareov citat me vratio opet na razmišljanje znam li ja uopće što jesam?

Bjesomučno slušajući Sunčanu stranu ulice ili „Ljubav“, često se uhvatim u razmišljanju o sebi. Kad bi me netko pitao da karakteriziram samu sebe, vrlo brzo bih i s lakoćom nabrojala svoje osobine i opisala sebe, no kada bi me upitao što zapravo jesam, zamislila bih se. Ponekad se osjećam kao vlastiti antagonist jer zbog pretjerana razmišljanja o svojoj svrsi mislim kako ću je teže pronaći. Moje mozganje se i temelji na dojmu da svi u mom okruženju sa sigurnošću znaju tko su, a mene tješi što volim misliti da nisam u potpunosti poput drugih. Zaključak koji svakodnevno prakticiram jest da ne trebamo znati tko smo, niti što bismo mogli biti kako bismo bili sretni. Volim misliti da će se sve jednoga dana posložiti i da ću tada u potpunosti biti sretna. Možda bih, za sada, samo trebala prestati slušati Azru i EKV kasno navečer, iako sumnjam da će do toga dana doći brzo, no valjda je i to dio onoga što jesam.

Deša Radoš, 8.b

IZ PERA NAŠIH UČENIKA...

“Uspomene mi znače više od haljina”

Ana Frank

Tijekom života skupljam uspomene. Lijepo i ružno. Skupljam i haljine, ali haljine se ne mogu usporediti s uspomenama. Barem ih ja ne mogu usporediti.

Odmalena volim haljine. Dugačke, kratke, jednoboje, šarene...Volim ih kupovati i mogu ih kupiti, no uspomene ne mogu. Nikad ih nisam mogla kupiti, a neću ni moći. Uspomene ne bih mijenjala ni za sto haljina. Zaista ne bih. Može li se išta usporediti s uspomenama koje imam s najboljom prijateljicom dok jedemo neukusnu hranu u nekom bezveznom kafiću? Bilo je tako dobro da je bezvezno mjesto postalo najbolje, a neukusna hrana najfinija hrana. Sjedeći na stolcu tog bezveznog kafića poderala sam haljinu. Morala sam je baciti jer je bila uništena. Uspomenu nisam bacila. Pohranila sam je u meni najljepše mjesto za sjećanje. Uspomene vrijede puno. Ako se mene pita, spadaju u neprocjenjivo. Što je život bez onih pravih, lijepih uspomena? Što je sreća ako ne sjećanje na uspomene ili još bolje pravljenje novih? U ormaru imam mjesta koliko jedan prosječan ormar dopušta. Nemam mjesta, a ni novca za tisuću haljina. Mjesta za uspomene imam koliko želim, koliko hoću. Citirajući Anu Frank ne mislim samo na haljine, mislim i na cipele, hlače, nakit i bilo što materijalno. Bilo što, što novcem možemo kupiti.

Ponekad, ležeći u krevetu, sjetim se neke svoje drage uspomene s najdražim ljudima na najljepšem mjestu i razmišljam koliko sam zapravo sretna. Je li moguće da je sreća takva? Tu sreću, tu toplinu oko srca ne može nadomjestiti nijedna haljina, nijedna materijalna stvar. Svejedno, kupi se ponekad i neka haljina, ali toplina zbog uspomena je puno, puno veća.

Nika Šribar, 8.b

Ema Barišić, 3.b

TO SAM JA

Prostorija u kući namijenjena samo meni. Prikazuje samo mene, moju osobnost, cijelu moju povijest. To je moja soba.

U njoj je satkan cijeli moj život. Svaki kutak sobe za mene je važan.

Otisak stare zvijezde na zidu jedva se vidi ispod svježe boje, slike na bijelome zidu koje vode do balkona, bijeli zidovi koji su nekada bili veselo žuti, police na kojima sjede moje najmilije knjige, drveni stol po kojemu se protilo toliko suza zbog školskih muka, plutena ploča iznad stola na kojoj se vide ulaznice i fotografije uspomena dragih srcu mom. Tu je i krevet koji mi daje sigurnost, odmor od svega. U njemu se mogu sjetiti tko sam ja. Njegove ladice čuvaju moje tajne za koje nitko ne zna. Istrošeni brončani tepih, mrlju na ulaznim vratima, ormar prepun odjeće, fotelju koja svakim danom postaje sve tamnija ne bih dala za sve bogatstvo ovoga svijeta.

To sam ja, takva kakva jesam, u svom svijetu.

Magda Mudrinić, 8.a

Veronika Glavaš, 7.a

SLUČAJ JEDNOG UKRADENOG MOBITELA

Početak nove školske godine dogodilo se nekoliko čudnih stvari. Razred 7.a najbolji je od svih sedmih razreda, a neobični Marjan koji jedva sklapa kraj s krajem, ove je godine uspio na vrijeme kupiti sve knjige i skupi CD player. No, ono najgore za učenike, pogotovo 7.b razreda bilo je to da se mobiteli više ne smiju koristiti u školi. Naravno, učenici su i dalje nosili u školu svoje lijepe uređaje, ali u torbama i nisu ih koristili do izlaska iz škole.

Jednoga četvrtka, nakon nastave, Marko nije našao mobitel u torbi. On ide u 7.b i u njegovu se razredu brzo pročulo da mu je nestao mobitel. Osim Marka nitko to nije preozbiljno shvatio budući su svi mislili da ga je negdje zagubio. No, mobitela nigdje nije bilo i počelo se sumnjati na krađu. Krešo je to sada ozbiljnije shvatio i kao da je postao pravi detektiv. Osumnjičio je sve sedme razrede. Prvo je popričao s Mislavom koji je već duže vrijeme u svađi s Markom. Mislav ima i motiv, a čak je dva puta bio pored Markova razreda toga dana kada je mobitel nestao. Samo ostaje saznati kako je Mislav uzeo mobitel iz torbe, a to nije bilo lako. Tada je Marko imao blok sat hrvatskog, a prije toga je imao „rupu“ u satnici i znao da mu tada nije nestao jer je izišao iz škole i koristio ga za to vrijeme. Znači, mobitel je nestao za vrijeme ta dva sata. Krešo je i druge brzo ispitao.

Bilo je još osumnjičenih, ali većina je imala alibi kao neobični Marjan. Čudno je kako je dobio peticu iz glazbenog slušnog ispita, a do prije tjedan dana nije imao CD player, kao i novac za njega. Otkud tako brzo novac za sve knjige i CD player? Zapravo, Marjanov alibi nije bio čvrst, a iz razreda su potvrdili kako je otišao u 7.b odnijeti kredu profesorici. Tada se Krešo sjetio - Marjan se zapleo za Markovu torbu i pao. Nešto crno ispalo je iz Markove torbe! Kada se Marjan ustao, te crne stvari više nije bilo. Kreši je to bilo dovoljno da okrivljuje Marjana za krađu mobitela.

Sve se poklopilo: Marjan je na vrijeme kupio sve knjige i CD player jer je dobio veliki iznos novca od prodaje skupocjenog Markova mobitela. Krešo, samoprozvani detektiv, bio je ponosan na sebe, ali ujedno i tužan zbog Marjana.

Ante Branko Ivkošić, 7.a

NEOBIČNA DJEVOJČICA

Neobičnoj djevojčici ime je Anamarija. Ona je nova djevojčica u mojoj školi. Jako je tiha i sramežljiva. Anamarija ima dugu crnu kosu i plave oči. Uvijek nosi haljine ili suknjice i stalno sjedi u zadnjoj klupi. Anamarija se ne druži ni s kim. Jednom sam htjela popričati s njom, ali ona me čudno pogledala i pobjegla.

Jednoga dana Anamarija je nestala. Nastala je strka u školi. Svi učenici su bili u strahu, a učitelji nisu mogli vjerovati kako je tek tako nestala. Navodno je nestala oko pola sedam ujutro. Dva sata kasnije nakon Anamarijina nestanka, javio se otmičar tražeći otkupninu od 50.000 kuna. Zvao je školu budući da Anamarija nije imala roditelje, ali škola u tom trenutku nije imala dovoljno novaca. Dva sata kasnije, otmičar je opet nazvao i povećao otkupninu na 53.500 kuna. Istragu je vodio inspektor Marinko. Otmičar je rekao kako imaju točno šest sati za isporuku novaca, a o lokaciji će se dogovoriti kasnije. Toga dana nastava se nije održala.

Dok sam se vraćala s prijateljicama kući, ovaj mi je događaj odnekud bio poznat. Istu takvu priču pročitala sam u školi. Svakog četvrtka čekam ispred učionice hrvatskog jezika i na zidu gledam u jedan uokviren tekst napisan sitnim slovima koji je osvojio nagradu za najbolje napisanu kriminalističku priču. Priča nije slična ovom događaju već je identična. Podudaraju se isti novčani iznos, ista količina preostalog vremena, isti način otmice. Sve je isto! Uzela sam jaknu i otrčala do škole. Prijavila sam to policiji, ali policajci mi nisu vjerovali. Mislili su da sam neka djevojčica koja pokušava izigravati junaka. Objasnila sam kako nemaju šest sati vremena da prikupe novac već će ih otmičar nazvati za pola sata i reći im kako imaju samo sat vremena da to urade te će im nakon toga reći lokaciju, ali će se predomisлити i odrediti neko sasvim treće mjesto za dogovor... Rekli su da je ovo posao za starije i zrelije ljude pa neka odem kući. Naravno da nisam poslušala i nazvala sam svoju družinu - Peru, Maju i Leu da mi pomognu pronaći Anamariju.

U tekstu je točno napisano mjesto za otkupninu novaca. Došli smo na trg i čekali dok se žuti automobil s nekim čovjekom i Anamarijom nije pojavio. Otmičar je otišao do kioska kupiti cigarete. Ovo je bila naša šansa! Lea, Maja i ja krenule smo prema automobilu, a Pero je krenuo zadržati otmičara. Otmičar je plaćao cigarete i kada se uputio prema automobilu, Pero se „slučajno“ u njega zabio i srušio ga na zemlju. Lea, Maja i ja uspjele smo izvući Anamariju iz auta, ali tada je otmičar vidio što se događa, primio Peru i izvukao nož. Zastadosmo! Više nismo znale što uraditi. Pogledavale smo se i gledale otmičara. Srca su nam jako kucala. Odjednom smo začule - pljas! Pojavio se jedan od onih policajaca koji me nisu htjeli slušati, lupio je otmičara i stavio mu lisice na ruke, a Pero nam je dotrčao u zagrljaj.

Otmičar je završio u zatvoru, policajci su se ispričali što mi nisu vjerovali, a najvažnije od svega je što sam stekla novu prijateljicu i sada više nismo družina Lee, Maje, Pere i Sare, već Lee, Maje, Pere, Sare i Anamarije.

Sara Meštrović, 7.a

POVIJEST

Ponekad je povijest noćna mora
što se skriva iza mračnih gora.

No ponekad je povijest tako lijepa
baš poput crvenog cvijeta.

Kada sjednem i zagrije se stolica,
sve knjige nestaju s polica.

Dodem pred ploču, trema me pojela,
kad dobijem peticu — trema je gotova!

Mia Matijević, 5.a

Lana Pejić, 4.d

OJ, DOMOVINO MOJA!

Oj, domovino moja,
što bih ja bez tebe!
Zapitam se:
Gdje bi polje moje bilo
da tebe nema?
Sve te brojne planine,
svi ti lijepi otoci,
sva ta jezera i močvare...
Bez tebe toga ne bi bilo!

Petra Šimek, 5.b

BURA

U kućama na moru
svi iščekuju zoru.
Nitko ne zna koja je ura,
već po moru mlati bura.

Od bure i more postane divlje,
a valovi idu sve življe i življe.

Sve udara ta snažna bura
i stalno prema obali more gura.

Stalno zavija kao luda
i ne prestaje raditi svakojaka čuda.

Svija stabla, uzburkava more,
no moglo bi biti još i gore.

Po obali stalno tuče,
a nekad zvuči kao da huče.

I kad bura ode,
roditelji djecu u šetnju vode
jer sunčan je dan i
bura samo čeka kad će opet izići van.

Andrea Širola, 6.c

Šime Vukelić, 1.c

Puše bura
kuca ura.

Trese, čupa, lomi.

Čuvajte se, stabla, grane lomi!

Kroz prozor hladno fijuče,
kroz vrata tužno cijučē.

Diže, spušta, lomi vale
po Dalmaciji teše žale.

Luka Petrušić, 6.a

Jaka je bura
pored mene projurila.
Bez glasa i stasa
nered napravila.

Dvokatnice ohladila,
ljude iznenadila,
ribe probudila,
brodove zaljuljala.

Hura! Hura!
Puhala je jako bura!

Marta Beganović, 6.a

Petra Vukuša, 1.d

Postepeno vjetar pojačava svoju brzinu, ali slabašno, kao da želi potihno otpuhnuti svu morską vodu koja bježi i kao da se valovima želi izdignuti iznad stijena koje mu stoje na putu. Modro nebo naoblači se tamnim oblacima, a more poput ogledala prikaže njegov odraz. Voda pljuska posvuda, a vjetar fijuče i odbija se od stijene u stijenu. Bistro mirno more sada je tamno i uzburkano te kao da se bori protiv stijena koje su skliske i mokre. Sve je podivljalo kao da nešto iščekuje.

Valovi napokon prerastu stijene te zaliju cijelu obalu hladnom slanom vodom, a onda se polako povuku kao da su ih ranili oštri vrhovi stijena i ponovno počnu niže udarati. Vjetar svojom silinom kao da pomaže moru da se domogne obale, baš kao da oboje žele vidjeti taj veliki moćni događaj koji će se dogoditi baš ovdje i baš u ovo vrijeme pred mojim očima. Ponovi se to još nekoliko puta, a onda bijela munja propara nebo, pokaže svoj iskrivljeni odraz u tamnoj podivljaloj vodi. Bljesne bijela svjetlost još jednom, načas učini se kao da je dan, a onda urlikne siloviti grom derući uši i pluća kao naznaka da se sve smiri jer važan je događaj započeo. Udaranje i fijukanje se malčice smiri.

Iz crnog neba počne padati na tisuće sitnih kapljica. Svaka padne u more na svoje mjesto radeći krugove što se isprepliću jedan s drugim.

Petra Majerić, 8.a

ZA SVE SAM JA KRIV!

„...Za sve si ti kriv!“ Te riječi mučile su me već neko vrijeme. Napadale su me u snu, na poslu... naročito na poslu. Rečene su mi tijekom prošle istrage. Lovio sam ubojicu, mladog čovjeka u ranim dvadesetima zbog ubojstva dvojice starijih muškaraca. Počinitelj je bio Srko Tarničić koji je pohadao isti razred kao moj sin, Ivan. Srko je popularan na internetu po svojoj seriji *Ubojica ili ne?* u kojoj proučava stare slučajeve i daje svoje mišljenje o tome je li optuženi kriv ili ne. Žrtve su bile Janko i Zoran Pür, vlasnici tvrtke “Pürpousfully Explosive” koja proizvodi eksplozivne uređaje. Ubijeni su nožem dvadeset i sedam puta te namješteni u scenu svađe. Nož je pronađen zajedno s odjećom prekrivenom krvlju u stanu gospodina Tarničića. Bilo je to dovoljno dokaza da ga pošalju u zatvor. Njegova djevojka, Liza Franičić rekla mi je riječi koje me proganjaju.

Krenuo sam kući s posla u točno 20:00 sati. Ove godine imamo tešku zimu, puno je snijega. Vrt mi vjerojatno neće preživjeti. Čim sam ušao u kuću, skinuo sam kaput i šešir i objesio ih na vješalicu. “Hej, Ivane”, pozdravio sam sina “što radiš?” “Večeru”, odgovori mi i brzo doda “krumpire i svinjetinu”. Okrenuo sam se prema stubama kako bih krenuo na kat, ali ugledah nešto čudno. Na ormariću pokraj vrata uz odložene ključeve bio je i nož u kožnoj futroli. „Ivane, koji ti je to nož?“ „To mi je onaj iz službe, tata“, odgovori mi nervozno. „Ne, taj je imao plavu dršku, a ovaj ima zelenu. Uostalom taj ti je tamo na prozoru.“ „N-ne, znam kako izgleda. Definitivno je ovaj“, ljutito je odgovorio Ivan i krenuo prema komodi u hodniku. „A koji je onda onaj na prozoru? Nisam glup, od kuda ti taj nož?“ posegnuo sam za kožnom futrolom jer sam htio bolje pogledati oružje. Ne, to ne može biti! To je isti nož kakav je korišten u ubojstvu braće Pür! Sada, kada razmislim, Ivan i Srko nose sličnu odjeću. Poznavali su se iz škole. „Ivane, jesi li znao da je tvoj prijatelj iz razreda optužen za ubojstvo?“ „Da, čuo sam, ali on je uvijek bio jako čudan!“ „I zato što je čudan podmetnuo si mu ubojstvo? Zato što ti je bio čudan?“ „Nisam ih ubio!“, neuvjerljivo se branio Ivan. „Kako znaš da je bilo više žrtava? Nikada ti to nisam spomenuo, niti sam ti govorio o ovom slučaju. A što su ti ta dvojica učinila, jesu li ti i oni bili čudni?“ „A-ali nevin sam! A njih dvojica su to zaslužili, i sam to znaš!“ bijesno odgovori Ivan. „Ako si nevin, dokaži na sudu! Ivane... Uhićen si!“

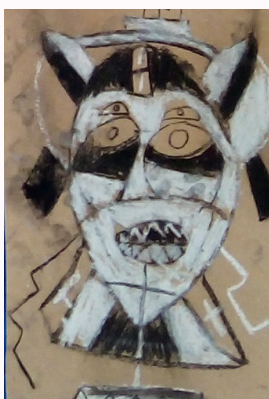
Ja sam za sve kriv? Valjda na neki način i jesam. Odgojio sam i hranio ubojicu, a naučio sam ga i kako se služiti nožem u nadi da će se moći obraniti.

Martin Matošović, 7.b

MAŠKARE I TELEVIZIJA

Danas je dan prije maškara. Svi u školi rade kostime (to nam je učiteljica zadala kao zadatak). Moje prijateljice se dogovaraju da će biti nešto iz kafića. Meni su zadale zadatak da budem sok od naranče. Lovi me panika, kako to napraviti? Nemam ideju! Probam nešto napraviti. Ne ide mi! Ne znam! Možda da se obučem u kartonsku kutiju pa da naslikam sok? Probam. Užasno izgledam! Sutra je natjecanje za najbolji kostim. Prijateljice i ja smo se prijavile. Sad sam shvatila, kostim sam obojala u crveno... To je sok od jagode, a ne od naranče. Više ne stignem to popraviti jer je mama došla u školu po mene. Moram kod stomatologa. Kod stomatologa sam popravila zub na kojem mi je bio karijes. Morala sam odmah na spavanje, neeeeeee! Probudila sam se. Bio je dan maškara. Došla sam u školu. Počinje natjecanje, a ja sam u svom užasnom kostimu. Moram na pozornicu pokazati kostim. Evo. Sigurno sam bila užasna... O ne, sad govore rezultate. Elena je treća, Jakov drugi, a prva je Sara sa kostimom televizije! Uh, prva sam! Baš fora, (iako) nisu shvatili moj kostim.

Sara Glušac, 3.a

Afričke maske, 2.c

USPOMENE SU NAŠ ŽIVOT

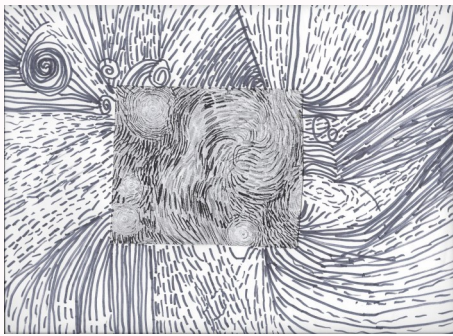
Uspomene... sreća u mladosti, sjećanja u starosti. Uspomene... to je ono nešto čega ćemo se rado, a pomalo i nostalgично prisjećati kada ostarimo. Neke će biti bolje i ljepše, a neke pak tužne i bolne... ali ipak su te bolne odredile naše živote i naučile nas pravim vrijednostima u mladosti.

Uspomene nisu materijalne jer na kraju nikoga neće biti briga koji je mobitel imao, koliko je imao novca u određenom trenutku, koji je automobil vozio niti koliko je velika bila njegova kuća. Na kraju se sjećamo onoga lijepog, onih pravih vrijednosti kojima smo tijekom života pridavali malo pažnje...

Prvi koraci, prvi poljubac, prvi zagrljaj, prvo prijateljstvo, prva veza, prva ljubav... sve su to prave uspomene jer bez tih uspomena i tih ljudi većina nas ne bi bila ovakva kakva je danas. Po meni najbolje i najljepše uspomene su sjećanja na ljude koje si upoznao tijekom života. Bez tih ljudi, bez njihova dolaska u tvoj život, možda nikada ne bi saznao nove stvari, možda nikada ne bi bio ti. „Ima i drugih koji nepoznati od tebe žive tvojim životom“, riječi su hrvatskoga pjesnika Tina Ujevića koje mi danas prolaze kroz misli. Nekako imam osjećaj da je Tin ovim stihovima htio ukazati da ima ljudi sličnih meni, tj. nama... sa sličnim uspomena, sličnim sjećanjima i sličnom patnjom i boli na dnu njihove duše. Njihove duše koja je svakodnevno puna briga, tuge i mržnje, ali koju se boje otvoriti i dopustiti da ljubav, sreća i radost uđu u nju...

Jedine uspomene koje su važne su one koje leže duboko u nama, koje imaju lijepe poruke i koje su obilježile neke najljepše trenutke našega života.

Jakov Jakupak, 8.b

Mate Radić, 2.d

Predložak za pisanje sastavaka "U dvorištu"

U DVORIŠTU

Bio jednom jedan zec. Imao je sedmero braće i bio je najmlađi od njih. Bio je nestašan i jednoga dana odlučio je sakriti sve pisanice. Njegova braća tražila su pisanice danima i noćima. Jedan od njih je povikao: „Našao sam tri jaja!“ Drugi brat je bio ljubomoran i odlučio mu je ukrasti dva jaja. Najmlađi brat vidio je što se dogodilo i to ga je jako rastužilo. Brat, koji je ukrao jaja, shvatio je da je pogriješio i ispričao se ostaloj braći.

Paolo Merlini, 2.c

U dvorištu sve se događalo kao uvijek. Najednom pojavi se zec i sakrije pisanice. Imao je deset pisanica. Zatim je shvatio da se jedna pisanica vidi jako dobro. Uze ju i sakrije bolje. Svi su ga upitali: „Gdje je ta deseta pisanica?“ Nikom nije odgovorio ni progovorio, već se opuštao pod stablom. Svi su govorili: „Gdje je zadnja pisanica?“ Nakon jednog dana zeko im odluči reći. Svi su pažljivo slušali.

„Ona je tamo ispod cvijeta. Kako ju niste primijetili?“ rekao je zeko.

„A tko ti je rekao da ju tamo sakriješ?“ upitala su djeca.

„Jedna mama patka. Htjela se nasmijati na vaš račun“, reče zeko.

„A zašto?“ upitaju ponovno djeca.

„Jer se uvijek smijete na njen račun“, odgovori zeko.

„Ova je priča poučna i nadam se da vam je bila zabavna“, ispričao je stari zec.

Alisa Vujačić, 2.c

Jednoga dana zec Zvrko dijelio je jaja u dvorištu kako bi ih djeca mogla tražiti, ali su djeca otišla u krivo dvorište. Mislili su da je zec Zvrko otišao. Zatim su odlučili potražiti jaja bez njegovog nadzora. Nisu pronašli nijedno jaje pa je dječak Toma shvatio da je u krivom dvorištu. Potom su otišli su do Zvrka i potražili jaja koja je sakrio. Nažalost, bilo je samo osam jaja, a šestero djece. Zec Zvrko htio je da svako dijete dobije po jedno jaje. I onda je otišao po još dva jaja. Svatko je dobio dva jaja i tako je sve završilo po planu zeca Zvrka.

Franjo Jukić, 2.c

O KIŠI

Današnje jutro nije bilo kao i svako jutro do sada. Probudila me hladna kiša koje je padala niz prozor moje sobe. Krenuo sam u školu, ali sam ovaj put morao izvući iz svog bijelog ormara žutu kabanicu, žute čizme i veliki plavi kišobran. Na putu do škole sam skakao po malim lokvama, a kiša je tako jako padala da je skidala šareno jesensko lišće s drveća. U školi je sve bilo tmurno i dan je bio siv zbog te uporne kiše koja nije prestajala padati. Napokon, kada sam krenuo kući, nadao sam se da je hladna kiša prestala padati, ali nije bilo tako. Kiša je još jače padala i spremala se oluja. Trčao sam do kuće i moja žuta kabanica je bila potpuno mokra. Kada sam napokon stigao u topli stan, skinuo sam potpuno mokre i prljave stvari sa sebe. Zbog kiše danas nije bilo moguće ići na igralište s prijateljima pa sam s obitelji igrao društvene igre i pričao smiješne viceve. Ipak je na kraju i taj tužni, kišni i tmurni dan ispao jako lijep. Ja sam se osjećao jako ispunjeno.

Tomislav Živković, 4.d

Dora Sigal Juršić, 4.d

ŽUTI ZAVEŽLJAJ

Baš je lijep onaj žuti zavežljaj.

Nitko ne zna što je u njemu.

Ja mislim da je dolje plaža.

A gore je veliko sunce.

I možeš staviti što god želiš samo neka je žuto.

Ali ostale stvari druge boje ne.

Samo neka se žuti.

Marko Pavković, 4.d

CRVENI ZAVEŽLJAJ

Danas je došao taj dan, krenula sam na put.

Uzela sam svoj crveni zavežljaj. U njega sam stavila:

čokoladu, slušalice, bombone i mobitel. Ušla sam u automobil i krenula na put. Dok sam se vozila u svoj zavežljaj stavila sam još neke papire, papiriće bombona itd. Trebalo nam je sat i pol vremena do prijatelja. Tamo sam trpala što više stvari da mi se zavežljaj skoro raspuknuo. Moja mama nije više imala mjesta u torbici pa je i ona svoje stvari stavljala u moj crveni zavežljaj. Pozdravili smo prijatelje i krenuli kući.

Kada smo došli, počela sam vaditi stvari iz zavežljaja. U zavežljaju je bilo toliko puno stvari: papirići, bomboni, olovke, sok, češalj, krema, slušalice... Svoj crveni zavežljaj sam spremila u ormar i čekala novu pustolovinu.

Laura Jurak, 4.d

Etno skupina, 1.c

VOLIM BAJKE

U bajci je moguće i nemoguće. Volim čitati bajke jer me potiču na maštanje. Sviđa mi se što u bajkama na kraju pobijedi dobrota i ljubav. Mogu zamisliti kako ljudi lete i čak postanu nevidljivi. Često sanjam da imam čaroban plašt koji me odnese kuda želim. Ponekad se mogu zamisliti kao glavni lik bajke. Veseli me otkrivati uzbudljive pustolovine vila i čarobnjaka. Volio bih da su bajke istinite. Tada bih prvo porazgovarao sa svojim psom i odletio u Svemir na izlet.

Sven Ivić 4.d

ZVJEZADNO NEBO

Kada se mrak spusti i noć raširi, male zvjezdice se upale. Trepere jer skaču koliko njihove nožice mogu. Svjetle kao mali svjetionici koji nam žele nešto reći. Možda žele reći da nismo sami u svemiru, tko zna!? Nekad bih skočio u zvjezdano nebo. Dotaknuo bih ili čak i uzeo zvijezdu. Lijepo bi bilo putovati svemirom između zvijezda.

Branimir Perić, 4.d

Dora Sigal Juršić, 4.d

KOŠARKA

U mojoj obitelji svi vole sport. Brat se bavio nogometom, a baka, tata i teta su trenirali košarku. Košarku uglavnom igraju visoki ljudi. Hrvatska je nekada imala jako dobru košarkašku reprezentaciju. Najbolji košarkaš je bio Dražen Petrović. Tata mi je ponekad pričao o njemu i njegovim igrama. Tako je i mene košarka počela zanimati. Košarku volim jer se igra u dvorani. Tako sam i ja jednom probala igrati košarku. Bilo je dosta teško jer koš nije bilo lako pogoditi. Nakon toga sam odlučila košarku gledati samo na televiziji.

Paula Udiljak, 4.d

ČETIRI SVIJEĆE

U mračnoj sobi nije se ništa moglo čuti osim razgovora četiriju svijeća. Prva svijeća je rekla: “Ja se zovem Ljubav. Ima li igdje oko mene ljubavi, ima li ijedan čovjek dovoljno ljubavi u svojoj duši?” Bog nam je darovao ljubav kako bismo bili bolji jedni prema drugima i kako bismo imali dovoljno ljubavi za ljude oko nas. Nijedan čovjek nema dovoljno ljubavi i prva se svijeća ugasila.

Zatim druga svijeća reče: “Ja se zovem Prijateljstvo. Ima li oko mene prijateljstva, ima li čovjek dovoljno prijateljstva za sve svoje prijatelje?” Bog je poslao prijateljstvo na svijet kako bi ljudi bili bolji prema svojim prijateljima i kako bi im svatko mogao biti prijatelj. Čovjek u sebi nema dovoljno prijateljstva i druga svijeća se ugasila.

Treća svijeća reče: “Ja se zovem Dobrota. Postoji li na ovome svijetu dovoljno dobrote? Imaju li ljudi dobrote u dušama i gdje je ta dobrota?” Bog je dao dobrotu čovjeku da bude dobar na svijetu i da cijeli svijet bude dobar. Nema dovoljno dobrote na svijet i treća se svijeća ugasila.

Četvrta svijeća je rekla: “Ja se zovem Nada.” Ako ima nade na svijetu i u čovjeku, sve tri svijeće će se upaliti jer nada može upaliti čak i tri svijeće. Mi moramo imati nade jer nada sve može upaliti!

Lucija Čepo, 3.d

LEDO MEDO U ZIMSKOM SNU

Mali medo Ledo pere zube svoje, odraz svoj u ogledalu gleda uz smijuljenje. Dok se priprema za svoj dugi san, oblači pidžamu plavih pruga na svom kariranom krevetiću, a nakon oblačenja, navija budilicu. Dok se penje u krevet, pada u san, ne odupire se, sad već spava kao lav.

Zvr! Zvr! - čuje se budilica i njen ludi zov.

Mali medo Ledo se budi veseo i sretan, proljeće je stiglo, nema boljeg buđenja.

Mark Anušić, 3.c

Nina Drenški i Dunja Piskač, 3.b

SLIKOM I MAŠTOM DO PRIČE

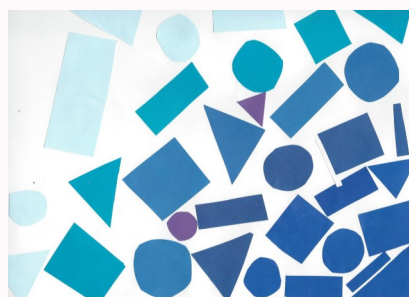
Crta i piše: Mate Lovrić

ZIMSKI SAN I BUĐENJE U PROLJEĆE

Medo se sprema za zimski san. Smješka se i pere zube. Oblači svoju omiljenu pidžamu s prugama u plavoj i bijeloj boji. Navija alarm kako bi se u proljeće probudio na vrijeme. Legne u svoj krevet, pokrije se velikim toplim pokrivačem s crveno – zelenim kvadratima. Zaspi u blažen, miran san i stavi prst u usta. Kada je došlo proljeće, budilica koja pokazuje godišnja doba je zazvonila i probudila medu iz sna. Kada se probudio bio je sav sretan, radostan i zadovoljan jer će vidjeti prijatelje. Jako se veselio jer je vani bilo toplo, bilo je puno hrane da se može najesti.

Mihaela Hranilović, 3. d

Dora Sigal Juršić, 4.d

MARATON PRIČA

Učenici 3. c razreda u suradnji s Knjižnicom Vladimira Nazora sudjelovali su u 4. Maratonu priča, natječaju za najbolje priče napisane pomoću *Story teller kockica*. Maraton je zamišljen kao poticaj razvoju jezičnih sposobnosti i kreativnosti učenika trećeg i četvrtog razreda osnovne škole te timskog rada jer učenici rade u grupama. Dvije najbolje priče iz pojedinih razreda odabiru sami učenici sa svojim učiteljima, nakon čega ih prosljeđuju u Dječju knjižnicu M2. O izboru tri najbolje priče odlučuje žiri.

Danijela Čurić, dipl. učiteljica RN

SOVA PURGI TRAŽI DOM

Živio jednom davno debeljuškasti gospodin Luka u udaljenom, hladnom i snježnom kraju. Jedne noći je na prozor njegove raskošne kuće doletjela snježna sova. Dao joj je ime Purgi. Bili su najbolji prijatelji pet godina i puno su vremena provodili zajedno. Gospodin Luka zabrinuto je primijetio da je započelo naglo zatopljenje. Još nije bio kraj zime, a već se sav snijeg otopio. Sovi Purgi bilo je sve lošije, više nije mogla živjeti u tom kraju. Gospodin Luka se sažalio nad sovom. Odlučio je svoju sovu odvesti u hladnije krajeve. Krenuli su brodom na dug i neizvjestan put na sjever. Kad su napokon stigli na daleki sjever, Purgi je našao svoju obitelj na jednom od hladnih otoka. Gospodin Luka se sretno i veselo vratio u svoj kraj. Nadao se da je njegovoj prijateljici Purgi sada dobro uz dovoljno hrane te da se nikada više neće dogoditi takvo zatopljenje.

Zadane riječi: snijeg, kuća, gospodin, brod, sova.

Pisali učenici 3.c razreda: Mark Anušić, Slavko Prohaska, Josip Purgar, Karlo Soldo i Ivana Sonja Šimunković.

OTKRIĆE ČAROBNJAKA BOŽE

Bio jednom jedan izvrstan čarobnjak Božo. On je putovao svemirom u svojoj velikoj plavoj raketi. Imao je smeđu knjigu koja mu je pokazivala put kroz svemir i u njoj su bile sve čarolije svijeta. Jednoga dana čarobnjak Božo pronašao je planet i dao mu ime Žiled. Na tom planetu, kada je sletio uz pomoć smeđe knjige i čarobnog štapića, stvorio je veliku, crvenu šumu nad kojom je bila jaka, zelena oluja. Iz oluje su padale šarene loptice. Otišao je u središte šume. Počeli su ga napadati jaki vjetrovi. On se pokušao sakriti u duplju, ali nije uspio zato što je duplja bila jako mala i uska. Tražio je i tražio sklonište i na kraju je uspio pronaći veliku sivu špilju. Tamo je ostao sve do kraja jake oluje. Kada je oluja prestala, izašao je iz svog skrovišta i teleportirao se u svoju veliku, plavu raketu. Onda je sa svojom velikom raketom otišao na Zemlju. Rekao je znanstvenicima i astronautima da je otkrio planet Žiled. Odmah ga je zaposlila tvrtka NASA koja istražuje svemir. Tamo je radio kao poznati znanstvenik koji je otkrio nove planete i učinio velika djela i puno dobrog za čovječanstvo.

Zadane riječi: oluja, šuma, čarobnjak, raketa, knjiga.

Pisali učenici 3.c razreda: Željko Đerek, Emanuel Dugan, David Marković, Ivan Rajak i Leonard Marak.

VESELIM SE PRAZNICIMA

18. 4. 2019. počinju proljetni praznici. Jako im se veselim. Volim praznike zato što se mogu odmarati i duže spavati. 19. 4. 2019. je Veliki petak, tada pečemo kolače, a za ručak jedemo ribu. U subotu ukrašavamo jaja i veselimo se. Sljedeći dan je Uskrs. Tada smo svi na okupu i družimo se. Ujutro idemo na Svetu misu blagosloviti hranu. Kada se vratimo, doručkujemo. Jedan dan idemo na baze-ne. U ponedjeljak 29. 4. završavaju praznici i počinje nastava. Tada sam tužna jer se više neću moći odmarati, ali se veselim što ću vidjeti prijatelje.

Mihaela Hranilović, 3. d

Nicole Črnelč, 2.d

PROLAZI LI VRIJEME LEKSIKONA?

Što je leksikon?

Leksikon je bilježnica koja sadržava vlasnikova pitanja na koja čitatelj piše odgovore. Malo smo se pozabavile tom temom i postavile neka pitanja same sebi, a i učenicima od 3.do 8.razreda. U anketi je sudjelovalo 35 ispitanika. Odgovori slijede u nastavku.

Mijenja li se leksikon s godinama?

Leona: "Leksikon se uglavnom nije promijenio. Sadržaj i pitanja su zapravo ostala ista."

Ela: "Leksikon se ne mijenja puno, ali pitanja su kod svakog drugačija. Namjena leksikona se nije puno promijenila, u njemu su napisana pitanja na koja se mora odgovoriti."

26 ispitanika je odgovorilo potvrdno na ovo pitanje, a 9 negativno.

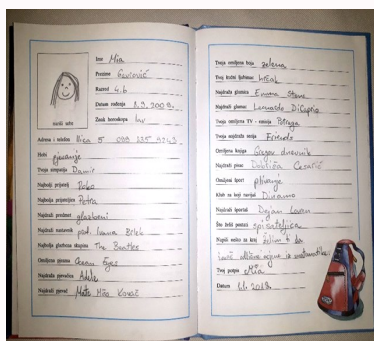
Je li mobitel istisnuo leksikone?

Leona: "Prije je leksikon bila knjiga informacija i način da bolje upoznamo osobe koje su ga popunile. Iako mobitel i leksikon nisu previše slični, uvijek postoji šansa da je mobitel istisnuo leksikone kao i druge aktivnosti."

Ela: "Mobitel je djelomično istisnuo leksikone. U mobitelu možemo zapisati informacije iste kao i u leksikon. Ali što ako nakon nekoliko godina gledamo uspomene iz djetinjstva? Puno ljepše će biti naći bilježnicu koju su vam prijatelji ispunjavali, nego tražiti stari mobitel."

Potvrdno je odgovorilo 27 ispitanika, a 8 negativno.

Leksikon i elektronička pošta (e-mail).

Leona: "Nema nikakvih prednosti i nedostataka jer zapravo leksikon i e-mail nemaju nikakve povezanosti."

Ela: "Leksikon i e-mail nisu povezani. Leksikone više koriste manja djeca nego odrasli."

12 potvrdno, a 23 ispitanika su dala negativan odgovor.

Leona Ilijaš i Ela Zlopaša, 6.a

Mia Marenić, 3.c

MALO ENIGMATIKE

Riješi osmosmjerku!

P	R	E	F	E	R	I	R	A	T	I	R
E	D	E	R	O	P	S	A	R	C	J	O
Z	J	V	E	N	I	O	Ž	M	V	N	G
A	N	I	O	P	B	T	O	B	A	E	E
M	O	T	C	V	R	L	A	K	U	J	Č
J	E	L	E	A	Z	U	I	Č	N	N	L
E	A	Z	A	A	N	Z	V	A	R	K	J
N	E	F	R	N	I	I	R	E	N	T	A
I	K	Ž	R	F	U	I	L	J	T	B	D
O	K	I	G	I	T	Č	I	K	R	E	Đ
E	T	R	S	O	K	G	A	O	E	I	Š
V	Z	K	K	T	A	A	T	R	Ž	D	M

računalo, trčati, Afrika, već, žbun, deklinacije, torba, note, kotiranje, knjiga, zamjenice, epruvete, preferirati, razlomci, Rim, fizika, kist, križ, raspored, obveze

ZAGONETKE

Potreban sam ljudima, ali me svakodnevno troše.

OVΛON

Čuo si me jednom, a zatim još jednom. Nestanem dok me ne pozoveš ponovno.

JEKA

Lakši sam od pera, mekši sam od svile, ali čak ni najjači čovjek ne može me držati duže od par minuta.

HVD

Ako me imaš, želiš me podijeliti. Čim me podijeliš, više me nemaš.

VNΛI

Ja skinem odjeću kada je ti odjeneš. Ja odjenem odjeću kada je ti skineš.

VIEŠALICA

Posjeduju me siromašni, bogatima nisam potreban, umrijet ćeš budeš li me jeo.

VIŠIN

Riješi rebuse!

ivo _____

mo (h=f) _____


````ovi \_\_\_\_\_





# Dolazak Hrvata

